

BAHÁ'Í INTERNATIONAL COMMUNITY

Kansakunnat käännekohdassa

Suomen Bahá'íden Kansallinen Henkinen Neuvosto

Suomen bahá'í-yhteisö

Helsinki

Yhdistyneiden kansakuntien toimisto

New York, 1. lokakuuta 1995

Koko ihmiskunnan yhdistyminen on sen vaiheen tunnusmerkki, jota ihmisyyhteisö lähestyy. Perheen, heimon, kaupunkivaltion ja kansakunnan ykseyttä on kutakin vuorollaan tavoiteltu ja kukin täysin vakiinnutettu. Maailman ykseys on se päämäärä, jota kohti kiusattu ihmiskunta ponnistelee. Kansakuntien rakentaminen on päättynyt. Valtioiden itsemääräämisoikeuteen sisältyvä anarkia lähestyy lakipistettään. Täysi-ikäiseksi varttuvan maailman on hylättävä tämä harhakäsitys, tiedostettava ihmisten välisten suhteiden ykseys ja kokonaisuus sekä kertakaikkisesti vakiinnutettava koneisto, joka voi parhaiten ilmentää tätä sen elämän perusperiaatetta.

Shoghi Effendi, 1936

I. Yleiskatsaus: Tilaisuus uudeelleenarviointiin

1900-lukua, yhtä ihmiskunnan historian myrskyisintä aikakautta, ovat leimanneet lukuisat mullistukset, vallankumoukset ja rajut poikkeamat menneistä oloista. Jotkut näistä mullistuksista ovat – siirtomaajärjestelmän ja 1800-luvun suurten imperiumien romahtamisesta aina laajamittaisten ja onnettomien totalitaaristen, fasististen ja kommunististen kokeilujen nousuun ja

tuhoon – olleet äärettömän tuhoisia, johtaen miljoonien ihmisten kuolemaan, vanhojen elintapojen ja perinteiden häviämiseen sekä arvostettujen instituutioiden romahtamiseen.

Toiset liikkeet ja suuntaukset taas ovat olleet selvemmin myönteisiä. Tieteelliset löydöt ja uudet yhteiskunnalliset näkemykset ovat kannustaneet moniin edistyksellisiin yhteiskunnallisiin, taloudellisiin ja kulttuurisiin muutoksiin. Tietä on raivattu uusille ihmisoikeuksien määrittelyille ja ihmisarvon lujittamiselle sekä laajennetuille yksilöllisten ja yhteisöllisten kehitysmahdollisuuksien lisääntymiselle, ja rohkeasti luotu polkuja inhimillisen tiedon ja tietoisuuden edistämiseksi.

Nämä kaksi prosessia – niin vanhojen rakenteiden romahtaminen kuin uusien ajatusmallien syntyminen – todistavat yhtenäisestä suuntauksesta, joka on vahvistunut viimeisen sadan vuoden aikana: suuntauksesta kohti lisääntyvää keskinäistä riippuvuutta ja ihmiskunnan yhdentymistä.

Tämä suuntaus näkyy moninaisissa ilmiöissä aina maailman rahamarkkinoiden yhdentymisestä maapalloa kiertävien kommunikaatio- ja kuljetusjärjestelmien rakentamiseen, mikä puolestaan heijastaa ihmiskunnan riippuvuutta moninaisista ja toisistaan riippuvaisista energian, ravinnon, raaka-aineiden, tiedon ja teknologian lähteistä. Se heijastuu tieteellisessä näkemyksessä maapallon biosfäärin yhtenäisyydestä, mikä puolestaan korostaa kansainvälisen koordinoinnin kiireellisyyttä. Tuhoisassa mielessä se on nähtävissä nykyaikaisten sodankäynnin välineiden lisääntyneessä tehossa, minkä johdosta vain kourallinen ihmisiä voi hävittää koko inhimillisen sivilisaation. Tämän suuntauksen niin rakentavien kuin tuhoavien ilmenemismuotojen laajamittainen tiedostaminen tuo surumielisen ulottuvuuden tuttuun kuvaan maapallosta sinivalkoisena kieppuvana taivaankappaleena äärettömän avaruuden ympäröivässä mustuudessa – kuvaan, joka osuvimmin kiteyttää oivalluksen siitä, että olemme yksi, monimuotoisuudessaan rikas kansa, joka asuu yhteisessä kotimaassa.

Sama suuntaus heijastuu myös maailman kansojen jatkuviissa ponnisteluissa kohti kansainvälistä poliittista järjestelmää, joka takaisi ihmiskunnalle rauhan, oikeudenmukaisuuden ja hyvinvoinnin mahdollisuudet. Kahdesti tällä vuosisadalla ihmiskunta on yrittänyt aikaansaada uuden kansainvälisen järjestyksen. Molemmilla kerroilla pyrittiin löytämään ratkaisu kasvavan maailmanlaajuisen keskinäisen riippuvuuden haasteisiin, mutta kuitenkin samalla ylläpitämään järjestelmää, joka asetti valtiollisen riippumattomuuden etusijalle. Päättymässä olevan vuosisadan näkökulmasta Kansainliittoa voidaan pitää kollektiivisen turvallisuuden ajatuksen läpimurtona ja siten ensimmäisenä ratkaisevana askeleena kohti maailmanjärjestyksiä.

Seuraava yritys syntyi toisen maailmansodan mullistuksista ja perustui lähinnä tuon maailmanpalon voittajien laatimaan peruskirjaan. Viidenkymmenen vuoden ajan tuo ainutlaatuinen instituutio, koko ihmiskunnan kollektiivisten etujen uljas symboli, on tarjonnut ylimmän kansainvälisen foorumin.

Kansainvälisenä järjestönä Yhdistyneet kansakunnat on osoittanut ihmisten kyvyn toimia yhdessä terveyden, maatalouden, kasvatuksen, ympäristönsuojelun ja lasten hyvinvoinnin turvaamisen alueilla. Se on lujittanut yhteistä moraalista tahtoa paremman tulevaisuuden rakentamiseksi. Tästä on todistuksena laajamittainen kansainvälisten ihmisoikeussopimusten hyväksyntä. Ihmiskunnan sisimmässä piilevästä myötätunnosta on osoituksena myös Yhdistyneiden kansakuntien koordinoima taloudellisten ja inhimillisten voimavarojen käyttäminen hädänalaisten ihmisten auttamiseen. Myös tärkeissä rauhanrakentamisen, rauhantekemisen ja rauhanturvaamisen tehtävissä Yhdistyneet kansakunnat on rohkeasti raivannut tietä kohti tulevaisuutta ilman sotaa.^①

Kuitenkin Yhdistyneiden kansakuntien peruskirjan asettamat kokonaistavoitteet ovat osoittautuneet vaikeasti saavutettaviksi. Huolimatta perustajien suurista toiveista ei Yhdistyneiden kansakuntien muodostaminen viitisenkymmentä vuotta sitten siirtänyt ihmiskuntaa rauhan ja hyvinvoinnin aikakauteen.⁽²⁾

Yhdistyneet kansakunnat on epäilemättä esittänyt merkittävää osaa kolmannen maailmansodan estämisessä. Viimeisen puolen vuosisadan useat paikalliset, kansalliset ja alueelliset yhteenotot ovat kuitenkin vaatineet miljoonia ihmisuhreja. Tuskin oli suurvaltojen välien parantuminen poistanut ideologiset syyt tällaisille yhteenotoille, kun kauan kytenee etniset ja uskonnolliset intohimot alkoivat esiintyä uutena yhteenottojen synnyttäjänä. Vaikka kylmän sodan loppuminen vähensi maailmanlaajuisen, kohtalokkaan sodan mahdollisuutta, on jäljellä välineitä ja menetelmiä – ja osin myös näiden taustalla piileviä tunnelataumia – jotka saattavat vieläkin johtaa maailmanlaajuiseen tuhoon.

Vakavat ongelmat jatkuvat myös yhteiskunnallisten kysymysten osalta. Samalla kun on saavutettu uudenasteinen yksimielisyys maailmanlaajuisten terveyden edistämiseen, kestävään kehitykseen ja ihmisoikeuksiin suunnattujen ohjelmien osalta, on tilanne kentällä huonontunut monilla alueilla. Hälyyttävässä määrin kasvanut sotaisa rasismi ja uskonnollinen fanaattisuus, materialismin syöpä, rikosten ja järjestäytyneen rikollisuuden sairaalloinen lisääntyminen, järjettömän väkivallan laaja-alainen leviäminen, rikkaiden ja köyhien välisen kuilun syventyminen, naisten jatkuvasti kohtaama epäoikeudenmukaisuus, perhe-elämän hajoamisesta johtuva sukupolvien välisten suhteiden rikkoutuminen, hillitsemättömän kapitalismin ylenpalttinen moraalittomuus ja poliittisen korruption kasvu puhuvat omaa kieltään. Ainakin miljardi ihmistä elää sietämättömässä köyhyydessä ja yli kolmannes maailmasta on lukutaidotonta.⁽³⁾

Nyt kun edellä mainitut romahtamisen ja uusiutumisen prosessit kuljettavat maailmaa eräänlaiseen käännekohtaan, Yhdistyneiden kansakuntien juhlavuosi tarjoaa oivallisen tilaisuuden pysähtyä pohtimaan, miten ihmiskunta voi yhdessä valmistautua kohtaamaan tulevaisuutensa. Viime aikoina onkin tehty useita hyödyllisiä ehdotuksia Yhdistyneiden kansakuntien vahvistamiseksi ja sen koordinoitavalmiuksien lisäämiseksi.

Nämä ehdotukset voidaan karkeasti jakaa kolmeen luokkaan. Ensimmäinen keskittyy lähinnä Yhdistyneiden kansakuntien järjestelmän sisäisiin virkavallan, hallinnon ja talouden ongelmiin. Toinen kattaa talous- ja sosiaalineuvoston, huoltohallintoneuvoston ja Bretton Woods -sopimuksen pohjalta perustettujen taloudellisten järjestöjen kaltaisten erityisjärjestöjen muuttamista käsittelevät ehdotukset. Kolmas taas käsittää Yhdistyneiden kansakuntien poliittiseen rakenteeseen kohdistuvat muutosehdotukset, esimerkiksi esityksen turvallisuusneuvoston laajentamista ja/tai Yhdistyneiden kansakuntien peruskirjan muuttamisesta.⁽⁴⁾

Suurin osa näistä ehdotuksista on rakentavia: osa myös provosoivia. Yksi tasapainoisimmista ja syvällisimmistä on YK:n maailmanhallinnon mahdollisuuksia tutkivan toimikunnan raportti Our Global Neighborhood (Maailmanlaajuinen naapurustomme), joka puolustaa laaja-alaista uusien arvojen omaksumista ja rakenteellisia muutoksia Yhdistyneiden kansakuntien järjestelmään.⁽⁵⁾

Antaakseen oman panoksensa tästä elintärkeästä kysymyksestä käytävään keskusteluun ja neuvotteluun on Bahá'í Kansainvälinen Yhteisö päättänyt esittää näkemyksiään. Näkökulmamme

pohjautuu kolmeen perusoletukseen.

Ensiksikin, Yhdistyneiden kansakuntien tulevaisuutta käsittelevän keskustelun täytyy tapahtua kansainvälisen järjestyksen kehittymisen ja tämän kehityksen suunnan muodostamassa laajemmassa viitekehyksessä. Yhdistyneiden kansakuntien kehitys liittyy kiinteästi muiden 1900-luvun loppupuolen merkittävien järjestöjen kehitykseen. Yhdessä nämä järjestöt tulevat määrittelemään kansainvälisen järjestyksen kehityksen suunnan ja itse muotoutumaan sen mukaisesti. Näin ollen Yhdistyneiden kansakuntien tehtävää, roolia, toimintaperiaatteita ja jopa käytännön toimia tulisi tarkastella ainoastaan laajemman, kansainväliseen järjestykseen soveltuvan, tavoitteen valossa.

Toiseksi, koska ihmiskunta on yksi ja jakamaton, jokainen sen jäsen syntyy maailmaan kokonaisuuden hoivaan. Tämä yksilön ja yhteisön välinen suhde on se moraalinen kivijalka, jolle rakentuu suurin osa niistä ihmisoikeuksista, joita Yhdistyneiden kansakuntien erityisjärjestöt pyrkivät määrittelemään. Sama suhde määrittelee myös kansainvälisen järjestyksen ehdottomasti tärkeimmän tarkoituksen vahvistaa ja turvata yksilön oikeudet.

Kolmanneksi, kansainvälisestä järjestyksestä käytävien keskustelujen on saatava ihmiskunnan enemmistö niistä kiinnostumaan ja niihin osallistumaan. Tämä keskustelu on niin tärkeä, että sitä ei voida rajoittaa vain johtajiin – kuuluivat he sitten hallinnon, liikemaailman, akateemisen yhteisön, uskonnon tai kansalaisjärjestöjen piiriin. Päinvastoin, tämän keskustelun on temmattava mukaansa naiset ja miehet ruohonjuuritasolla. Laaja-alainen osallistuminen myötävaikuttaa kehitykseen kasvattamalla tietoisuutta maailmankansalaisuudesta ja lisäämällä tukea laajemmalle kansainväliselle järjestykselle.

II. Historiallisen tilanteen havaitseminen: Kutsu maailman johtajille

Bahá'í Kansainvälinen Yhteisö näkee maailman tämänhetkisen sekasorron ja ihmisten asioiden tuhoisan tilan luonnollisena vaiheena orgaanista prosessia, joka lopulta ja väistämättä johtaa ihmiskunnan yhdentymiseen yhdeksi yhteiskunnalliseksi järjestykseksi, rajoinaan planeettamme rajat.

Ihmiskunta on, erillisenä orgaanisena kokonaisuutena, kulkenut läpi yksittäisten jäsentensä vauvaikään ja lapsuuteen rinnastettavien evoluutiovaiheiden ja on nyt, myrskyisän murrosikänsä loppuvaiheessa, kauan odotetun täysi-ikäisyytensä kynnyksellä.^⑥ Maailmanlaajuinen yhdentymisprosessi, joka on jo pitkälle toteutunut liike-elämän, rahatalouden ja kommunikaation alueilla, alkaa hahmottua myös poliittisella kentällä.

Historiallisesti tätä prosessia ovat kiihdyttäneet äkilliset ja mullistavat tapahtumat. Ensimmäisen ja toisen maailmansodan tuhot johtivat ensin Kansainliiton ja sitten Yhdistyneiden kansakuntien syntyyn. Se, päädytäänkö tulevaisuuden saavutuksiin vastaavanlaisten ennennäkemättömien kauheuksien kautta vai hyväksytäänkö ne neuvotteluteitse, on kaikkien maapallon asukkaiden valittavissa. Olisi anteeksiantamattoman vastuutonta olla ryhtymättä päättäväiseen toimintaan.

Koska määräysvalta on tällä hetkellä kansallisvaltioilla, on muotoutuvan kansainvälisen järjestyksen yksityiskohtaisen rakenteen määrittelemisen näiden valtioiden johtajien ja hallitusten vastuulla. Kehotamme johtajia kaikilla tasoilla päättäväisesti tukemaan vielä tämän vuosisadan aikana pidettävän maailmanjohtajien välisen kokouksen järjestämistä. Tämän kokouksen tehtävänä olisi pohtia miten kansainvälisen järjestyksen periaatteita ja rakenteita voidaan muokata muuttuvan maailman haasteiden mukaisiksi. Kuten on ehdotettu, voitaisiin tätä kokousta nimittää maailmanhallinnon huippukokoukseksi.⁽⁷⁾

Tällainen huippukokous voisi rakentua Yhdistyneiden kansakuntien 1990-luvun alun erittäin onnistuneista konferensseista saaduille kokemuksille. Nämä konferenssit, joihin kuuluvat New Yorkin lasten oikeuksia koskeva maailmankonferenssi vuonna 1990, Rion ympäristö- ja kehityskonferenssi vuonna 1992, Wienin ihmisoikeuskonferenssi vuonna 1993, Kairon väestö- ja kehityskonferenssi vuonna 1994, Kööpenhaminan sosiaalisen kehityksen huippukokous vuonna 1995, ja neljäs naisten maailmankonferenssi Pekingissä vuonna 1995, ovat luoneet uuden käytännön maailmanlaajuiselle keskustelulle elintärkeistä kysymyksistä.

Näiden neuvottelujen onnistumisen avain on ollut kansalaisjärjestöjen mittavassa osallistumisessa. Hallitusten edustajien välisiä hankalia neuvotteluja maailman poliittisten, yhteiskunnallisten ja taloudellisten rakenteiden muuttamisesta on täydentänyt ja muokannut näiden, usein ruohonjuuritasolla olevien ihmisten tarpeita ja ongelmia paremmin heijastavien, organisaatioiden tarmokas osallistuminen. On myös merkittävää, että kussakin tapauksessa kansalaisjärjestöjen ja kansainvälisten tiedotusvälineiden läsnäolo maailman johtajien kokouksessa antoi konferenssin päätöksille oikeutuksen ja yksimielisyyden leiman. Valmistautuessaan ehdotettuun huippukokoukseen maailmanjohtajien kannattaisi ottaa oppia näistä esimerkeistä, pyrkiä tavoittamaan mahdollisimman laajat piirit ja voittamaan puolelleen maailman kansojen ymmärrys ja tuki.

Jotkut pelkäävät, että kansainväliset poliittiset instituutiot väistämättä kehittyvät kohti liiallista keskittämistä ja lisäävät tarpeettomasti byrokratiaa. On aiheellista yksiselitteisesti ja voimakkaasti todeta, että kaikkien uusien, kansainväliseen hallintoon tähtäävien rakenteiden on sekä periaatteellisesti että käytännössä taattava, että vastuu päätöksenteosta jää asiaankuuluvalla tasolla.⁽⁸⁾

Sopivan tasapainon löytäminen ei välttämättä ole aina helppoa. Toisaalta, aitoa kehitystä ja todellista edistystä voivat aikaansaada ainoastaan ihmiset itse, toimimalla sekä yksilöllisesti että kollektiivisesti oman aikansa ja paikkansa erityisten tarpeiden ja ongelmien kohtaamiseksi. Voidaan väittää, että hallinnon hajauttaminen on kehityksen välttämätön edellytys.⁽⁹⁾ Toisaalta taas on selvää, että kansainvälinen järjestys edellyttää jonkinasteista maailmanlaajuista ohjausta ja suunnittelua.

Edellä hahmoteltujen hallinnon hajauttamisperiaatteiden kannalta voidaan siis todeta, että kansainväliset järjestöt tulisi valtuuttaa toimimaan ainoastaan kansainvälisissä kysymyksissä, sellaisissa joissa valtiot eivät voi toimia yksin, tai puuttumaan tilanteisiin, joissa on kysymys kansojen ja jäsenvaltioiden oikeuksien turvaamisesta. Kaikki muut asiat tulisi siirtää kansallisten ja paikallisten elinten tasolle.⁽¹⁰⁾

Lisäksi, kehittäessään yksityiskohtaista rakennetta tulevalle kansainväliselle järjestykselle johtajien tulisi perehtyä laajasti erilaisiin hallintomuotoihin. Sen sijaan, että syntyvä ratkaisu perustuisi ainoastaan yhteen olemassaolevista hallintojärjestelmistä, se voisi sisältää, yhteensovittaa ja sulauttaa rakenteeseensa näissä kussakin esiintyviä hyödyllisiä aineksia.

Yksi esimerkki tällaisesta koetellusta hallintomuodosta, joka pystyy yhtenäisen rakenteen puitteissa säilyttämään maailman erilaisuuden, on liittovaltio eli federaatio. Federalismi on osoittautunut tehokkaaksi vallan ja päätöksenteon hajauttamiskeinoksi suurissa, monimutkaisissa ja heterogeenisissä

valtioissa, samalla kun se on soveltunut yleisen yhtenäisyyden ja tasapainon säilyttämiseen. Toinen tarkastelua ansaitseva malli on kansainyhteisö, joka asettaisi maailmanlaajuisella tasolla kokonaisuuden edun jokaisen yksittäisen valtion edun edelle.

Erityisesti on kansainvälisen järjestyksen suunnittelussa huolehdittava siitä, että se ei ajan myötä rappioidu minkäänlaiseksi despotismiksi, oligarkiaksi tai demagogiaksi, mikä turmelisi siihen kuuluvien poliittisten elinten hengen ja koneiston.

Vuonna 1955, YK:n peruskirjan ensimmäisen kymmenvuotiskauden arvioinnin yhteydessä, Bahá'í Kansainvälinen Yhteisö esitti Yhdistyneille kansakunnille lausunnon, joka perustui Bahá'u'lláhin jo lähes sata vuotta aiemmin esittämiin ajatuksiin. ”Bahá'í-käsitys maailmanjärjestyksestä on määriteltävissä seuraavasti: maailman ylivaltio, jonka hyväksi kaikki maailman valtiot ovat luopuneet kaikista vaateistaan sodankäyntiin, joistakin oikeuksistaan verotukseen ja kaikista oikeuksistaan aseistukseen paitsi omien alueidensa sisäisen järjestyksen säilyttämiseksi. Tällaiseen hallintoon on sisällyttävä kansainvälinen toimeenpanoelin, joka kykenee käyttämään ylintä ja kiistatonta valtaa jokaisen vastahankaisenkin kansainyhteisön jäsenen kohdalla; maailmanparlamentti, johon kukin kansa valitsee jäseniä omasta maastaan ja joiden valinnan vahvistavat näiden maiden hallitukset; korkein tuomioistuin, jonka tuomiot ovat sitovia sellaisissakin tapauksissa, missä kiistan osapuolet eivät ole vapaaehtoisesti tuoneet asiaansa sen käsiteltäväksi.”⁽¹¹⁾

Vaikka uskomme, että tämän määrittelyn kaltainen maailmanhallinnon malli on yhtäaikaaisesti sekä ihmiskunnan turva että väistämätön kohtalo, ymmärrämme myös, että se esittää maailmanlaajuisia yhteisöä hyvin pitkällä tähtäimellä. Tämänhetkisen maailmantilanteen pakottavasta luonteesta johtuen maailma tarvitsee rohkeita, käytännöllisiä, toimintaan johtavia suunnitelmia – suunnitelmia, jotka ovat enemmän kuin innoittavia tulevaisuuden visioita. Siitäkin huolimatta, tällaiseen rohkaisevaan ajatukseen keskityttäessä on vastakkaisten näkemysten ja oppien rämeiköstä mahdollista löytää selvä ja johdonmukainen suunta kehitykselle.

III. YK:n roolin määrittelemisen muotoutuvassa kansainvälisessä järjestyksessä

Yhdistyneet kansakunnat oli toisen maailmansodan voittajien luoman kansainvälisen järjestelmän keskeisin elin, ja vuosikymmeniä kestäneen idän ja lännen välisen ideologisen kiistan aikana se toimi kansainvälisen keskustelun foorumina. Vuosien mittaan sen toiminta on laajentunut kansainvälisten

normien säätämisestä ja yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen edistämisestä myös rauhanturvatoimiin monissa maanosissa.

Samanaikaisesti maailmamme poliittinen todellisuus on läpikäynyt merkittävän muutoksen. YK:n syntyessä oli olemassa noin viisikymmentä itsenäistä valtiota. Nyt niitä on jo yli 185. Toisen maailmansodan päättyessä kansallisvaltioiden hallitukset olivat maailmanlaajuisella kentällä pääasialliset vaikuttajat. Tänä päivänä kansalaisjärjestöjen ja ylikansallisten yhtiöiden lisääntynyt vaikutusvalta on synnyttänyt huomattavasti sekavamman poliittisen maiseman.

Tehtävänsä kasvavasta monimutkaisuudesta huolimatta Yhdistyneiden kansakuntien järjestelmä on säilyttänyt kutakuinkin sen rakenteen, joka tälle uudelle kansainväliselle organisaatiolle viisikymmentä vuotta sitten luotiin. Ei siis ole yllättävää, että sen viisikymmenvuotispäivä on käynnistänyt uuden keskustelun sen kyvystä kohdata alkavan vuosituhaten poliittiset realiteetit. Tässä keskustelussa kuitenkin, valitettavasti, moitteet ovat ylittäneet kiitoksen.

Suurin osa Yhdistyneiden kansakuntien toimiin kohdistuvista arvosteluista perustuu yksityisen sektorin johtavien organisaatioiden toimintaan tehtyihin rinnastuksiin tai ylimitoitettujen alkuodotusten pohjalta syntyneisiin vertailuihin. Vaikka jotkin yksittäiset vertailut saattavat olla hyödyllisiä Yhdistyneiden kansakuntien toiminnan tehostamiseksi, laajemmat tällaiset rinnastukset ovat pohjimmiltaan epäoikeudenmukaisia. Yhdistyneiltä kansakunnilta puuttuu paitsi selvä auktoriteetti, myös, suurimmassa osassa tapauksia, tehokkaaseen toimintaan tarvittavat resurssit. Syytökset YK:n epäonnistumisesta kohdistuvat siis tosiasiaa jäsenvaltioihin itseensä.

Arvioituna erillisenä siitä todellisuudesta, jossa se toimii, Yhdistyneet kansakunnat tulee aina vaikuttamaan tehottomalta ja tuloksettomalta. Mikäli se kuitenkin nähdään yhtenä osana suurempaa kansainvälisen järjestyksen kehittämisprosessia, tarkastelun huomio siirtyy YK:n puutteista ja epäonnistumisista sen voittoihin ja saavutuksiin. Niille, jotka tarkastelevat kysymystä historiallisesta näkökulmasta, Yhdistyneiden kansakuntien tähänastiset kokemukset tarjoavat runsaasti opetuksia sen tulevasta asemasta kansainvälisessä hallintojärjestelmässä. Historiallisen kehityksen näkökulmaan sisältyy kyky kuvitella järjestön muotoutumista pitkällä aikavälillä. Näin on mahdollista havaita sen luontainen kehityspotentiaali, tunnistaa sen kasvua määrittelevät periaatteet, luoda tehokkaita lyhyen aikavälin toimintasuunnitelmia sekä ennakoida jyrkkiä käännteitä sen kehityksessä.

Yhdistyneiden kansakuntien tarkasteleminen tästä näkökulmasta paljastaa merkittäviä mahdollisuuksia sen olemassaolevan järjestelmän vahvistamiseksi ilman sen keskeisiin järjestöihin kohdistuvia kattavia rakenteellisia muutoksia tai sen perustoimintojen voimaperäistä uudelleenjärjestelyä. Itse asiassa käsityksemme on, ettei millään YK:ta koskevalla parannusehdotuksella voi olla merkittävää vaikutusta, elleivät sen suositukset ole johdonmukaisia ja elleivät ne ohjaa YK:ta etenemään suunniteltua kehityslinjaa pitkin kohti selkeästi määriteltyä ja asianmukaista roolia tulevassa kansainvälisessä järjestyksessä.

Uskomme, että tässä esittelemämme suositukset täyttävät kokonaisuudessaan nämä ehdot ja että niiden käyttöönotto edustaisi tasaista mutta tuntuvaa askelta oikeudenmukaisemman maailmanjärjestyksen rakentamiseksi. (12)

A. Yleiskokouksen elvyttäminen

Kaikki hallintojärjestelmät perustuvat lakiin, ja laillisuuden edistämisen tärkein instituutio on lakiasäättävä elin. Vaikka paikallisten ja kansallisten lainsäädäntöelinten auktoriteettia yleisesti kunnioitetaan, alueelliset ja kansainväliset lainsäädäntöelimet ovat usein herättäneet pelkoa ja epäilystä.

Lisäksi Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokous on tehottomuutensa takia ollut hyökkäyksen kohteena. Vaikka siihen kohdistetut syytökset ovat osin perusteettomia, ainakin kaksi puutetta rajoittaa sen kykyä toimia tehokkaasti.

Ensiksi, olemassaoleva käytäntö antaa liiallista painoarvoa kansalliselle itsemääräämisoikeudelle, mikä johtaa erikoiseen anarkian ja konservatistien yhdistelmään. Uudistuneessa Yhdistyneissä kansakunnissa lakiasäättävän elimen ja sen äänestyskäytännön on pystyttävä paremmin edustamaan sekä maailman ihmisiä että kansallisvaltioita.⁽¹³⁾

Toiseksi, yleiskokouksen päätökset ovat sitovia vain, jos jokainen jäsenvaltio ne erikseen sopimuksella vahvistaa. Jos olemassaolevan, valtioiden itsemääräämisoikeuden kaikkien muiden kysymysten edelle asettavan järjestelmän on tarkoitus muuttua järjestelmäksi, joka kykenee valvomaan yhden, keskinäisesti riippuvaisen ihmiskunnan etuja, yleiskokouksen päätösten on, tarkoin rajatuissa puitteissa, vähitellen saavutettava lain voima ja mahdollisuudet niiden täytäntöönpanoon ja pakotteisiin.

Nämä kaksi puutetta kytkeytyvät kiinteästi toisiinsa siinä mielessä, että suuri osa maailman ihmisistä – jotka sekä epäilevät että pelkäävät maailmanhallintoa – tuskin haluavat alistua kansainväliselle instituutiolle, ellei se ole aidommin yleiseen edustukseen perustuva.⁽¹⁴⁾

Tästä huolimatta voidaan lyhyellä tähtäimellä toteuttaa viisi käytännön toimenpidettä, jotka vahvistavat yleiskokousta, parantavat sen mainetta ja suuntaavat sen toimintaa pitkäjänteisemmin.

1. Jäsenyyden vähimmäisvaatimusten tiukentaminen

Vähimmäisvaatimukset siitä, miten hallitusten tulee kohdella kansalaisiaan, on määritelty selvästi Ihmisoikeuksien yleismaailmallisessa julistuksessa ja sitä seuranneissa kansainvälisissä sopimuksissa, jotka yhdessä tunnetaan Ihmisoikeussopimuksena.

Ilman ehdotonta sitoutumista säännöllisiin ja määräaikaisiin, yleiseen ja salaiseen äänioikeuteen perustuviin vaaleihin, ilmaisun vapauteen ja muiden ihmisoikeuksien tukemiseen ei jäsenvaltio voi mahdollistaa kansalaistensa valtaosan aktiivista ja valveutunutta osallistumista oman yhteisönsä asioiden hoitoon.

Ehdotamme, että näitä vaatimuksia vastaan rikkoville jäsenvaltioille tulisi määrätä seuraamuksia. Samoin jäsenyys tulisi evätä sitä hakevilta valtioilta, kunnes ne avoimesti omaksuvat nämä normit tai tekevät silminnäkettäviä yrityksiä niiden saavuttamiseksi.

2. Rajoja ja rintamalinjoja selvittävän toimikunnan nimeäminen

Ratkaisematta jääneet kansalliset vapautumisvaatimukset ovat edelleen merkittävä yhteenottojen ja sotien syy. Tämä korostaa yleisten kansallisia rajoja koskevien sopimusten tarpeellisuutta. Tällaisia sopimuksia on mahdollista saada aikaan vasta sitten, kun on otettu huomioon kansallisten rajojen alkuperäisen määrittelyn satunnaisuus sekä kansojen ja etnisten ryhmien esittämät selvittämättömät vaatimukset.

Sen sijaan, että tällaiset vaatimukset siirrettäisiin Kansainvälisen tuomioistuimen ratkaistaviksi, olisi mielestämme parempi perustaa erityinen kansainvälinen toimikunta, jonka tehtävänä olisi tutkia kaikki kansainvälisiä rajoja koskevat vaatimukset ja, perusteellisen harkinnan jälkeen, esittää toimintasuosituksia.⁽¹⁵⁾ Saadut tulokset toimisivat eräänlaisena varoituskoneismina kansalais- tai etnisten ryhmien välillä kasvavista jännitteistä ja mahdollistaisivat siten ennaltaehkäisevää diplomatiasta hyötyvien uhkatilanteiden arvioinnin.

Jotta pitkällä tähtäimellä voitaisiin perustaa todellinen kansojen välinen yhteisö, on kaikki rajakiistat ensin lopullisesti ratkaistava. Tällainen tutkimus palvelisi juuri tätä päämäärää.

3. Uusien taloudellisten järjestelyjen kehittäminen

Vuosittaisesta budjetin alijäämästä aiheutuvat paineet ajavat YK:n eräänlaiseen kriisinhallintamentaliteettiin. Alijäämäisyys johtuu ensisijaisesti joidenkin jäsenvaltioiden haluttomuudesta maksaa jäsenosuutensa ajallaan. Tilannetta pahentaa se, ettei YK:lla ole valtuuksia periä viivästymisen edellyttämää korkoa, ja lisäksi myös tämän joidenkin toimintojen byrokraattinen tehottomuus.

Jäsenvaltioilta perittävät vapaaehtoiset maksut eivät voi milloinkaan olla luotettava tapa rahoittaa kansainvälistä järjestöä. On luotava tehokkaita tulojenhankintakeinoja YK:n koneiston joustavan toiminnan turvaamiseksi. Ehdotammekin, että välittömästi nimetään asiantunteva työryhmä, joka ryhtyisi tarmokkaasti etsimään ratkaisuja.

Tutkiessaan vaihtoehtoja tämän työryhmän tulisi muistaa muutama olennainen periaate. Ensinnäkin, jäsenosuudet tulisi sitoa edustukseen. Toiseksi, tasapuolisuuden ja oikeudenmukaisuuden nimessä, maksuosuuksien tulisi olla porrastettuja. Kolmanneksi, ei pidä unohtaa tapoja, joilla voidaan kannustaa yksilöiden ja yhteisöjen vapaaehtoisia lahjoituksia.⁽¹⁶⁾

4. Sitoutuminen yleismaailmalliseen apukieleen ja yhtenäiseen kirjoitusjärjestelmään

Yhdistyneet kansakunnat, joka parhaillaan käyttää kuutta virallista kieltä, saavuttaisi merkittäviä etuja jonkin olemassaolevan kielen valitsemisesta tai uuden kielen luomisesta yhteiseksi apukieleksi käytettäväksi sen kaikilla foorumeilla. Tällaista ratkaisua ovat jo kauan kannattaneet useat ryhmät esperantisteista aina Bahá'í Kansainväliseen Yhteisöön.⁽¹⁷⁾ Rahan säästämisen ja byrokraattisten käytäntöjen yksinkertaistamisen ohella tällainen päätös edistäisi suuresti ykseyden henkeä.

Ehdotamme useilta alueilta ja monilta soveltuvilta aloilta – kuten kielitieteen, taloustieteen, yhteiskuntatieteiden, kasvatuksen ja tiedonvälityksen piiristä – kootun korkeantason toimikunnan nimittämistä kansainvälisen apukielen ja yhteisen kirjoitusjärjestelmän mahdollisuuksien perusteellista tutkimista varten.

Nähdäksemme maailmalla ei lopultakaan ole muuta vaihtoehtoa kuin ottaa käyttöön yksi, yhteisesti valittu, kouluissa maailmanlaajuisesti opetettava apukieli ja kirjoitusjärjestelmä kunkin maan oman kielen tai kielten rinnalle. Tavoitteena olisi mahdollistaa maailmanlaajuiseen yhteiskuntaan siirtyminen parantamalla kansojen välistä kommunikaatiota, vähentämällä yritysten, hallitusten ja muiden maailmanlaajuisten organisaatioiden hallinnollisia kuluja sekä ylipäättään luomalla entistäkin ystävällisempiä suhteita kaikkien ihmisperheen jäsenten välille.⁽¹⁸⁾

Tämä ehdotus on ymmärrettävä suppeassa mielessä. Siihen ei sisälly minkäänlaista ajatusta ainoakaan olemassaolevan kielen tai kulttuurin aseman heikentämisestä.

5. Yhteisen kansainvälisen valuutan käyttöönottomahdollisuuksien tutkiminen

Tarve edistää yhteisen valuutan käyttöönottoa maailmantalouden yhdentymisen oleellisena osana on itsestään selvä. Taloustieteilijät uskovat, että – muiden etujen ohella – yhtenäinen valuutta vähentäisi hedelmätöntä spekulatiota sekä markkinoiden ennalta-arvaamattomia heilahduksia, jouduttaisi tulojen ja hintojen maailmanlaajuisista tasoittumista ja aikaansaisi siten merkittäviä säästöjä.⁽¹⁹⁾

Säästöjen mahdollisuus ei sellaisenaan johda toimintaan, ellei ole olemassa riittävän vahvaa todistusaineistoa epäilijöiden taholta esitettyjen keskeisten huolenaiheiden ja epäilysten kumoamiseksi. Ehdotamme, että kyvykkäimpien poliittisten johtajien, tiedemiesten ja asiantuntijoiden joukosta nimetään toimikunta, joka välittömästi ryhtyisi tutkimaan yhtenäisen valuutan taloudellisia etuja ja poliittista hintaa sekä suunnittelemaan toimivaa toteutusta.

B. Tarkoituksenmukaisen toimeenpanovallan kehittäminen

Kansainvälisellä tasolla ehdottomasti tärkein tehtävä on kollektiivisen turvallisuussopimuksen voimaansaattaminen.⁽²⁰⁾

Kollektiivisen turvallisuuden periaate edellyttää maiden välistä sitovaa sopimusta toimia yhteistuumin kokonaisuuteen kohdistuvaa uhkaa vastaan. Sopimuksen tehokkuus taas riippuu siitä, missä määrin jäsenet ovat valmiit sitoutumaan yhteiseen etuun, olkoonkin että tämän valmiuden perimmäisenä syynä olisi valistunut oman edun tavoittelu.

Yhdistyneiden kansakuntien sisällä pakotteista vastaa ensisijaisesti turvallisuusneuvosto, kun taas muut toimeenpanotehtävät kuuluvat sihteeristölle. Molemmilla on rajoituksia tehtäviensä toteuttamisessa. Turvallisuusneuvostoa vaivaa kyvyttömyys toimia päättäväisesti. Sihteeristö taas toimii jäsenmaiden moninaisten vaatimusten paineessa.

Lyhyellä tähtäimellä on mahdollista toteuttaa neljä käytännön toimenpidettä Yhdistyneiden kansakuntien toimeenpanovallan vahvistamiseksi.

1. Veto-oikeuden käytön rajoittaminen

YK:n peruskirjan alkuperäisenä tarkoituksena myönnettäessä veto-oikeus viidelle vakinaiselle jäsenelle oli estää turvallisuusneuvostoa valtuuttamasta vakinaiseen jäsenmaahan kohdistuvia sotilaallisia toimia tai käyttämästä sen joukkoja sen oman tahdon vastaisesti.⁽²¹⁾ Kylmän sodan alusta lähtien veto-oikeutta on kuitenkin toistuvasti käytetty alueelliseen tai kansalliseen turvallisuuteen liittyvistä syistä.

Vuoden 1955 YK:n uudistuksia käsittelevässä ehdotuksessaan Bahá'í Kansainvälinen Yhteisö puolusti ”vakinaisen jäsenen” ja ”veto-oikeuden” käsitteiden asteittaista poistamista turvallisuusneuvostoa kohtaan tunnetun luottamuksen lisääntyessä. Tänäpä, neljäkymmentä vuotta myöhemmin, me olemme edelleen samalla kannalla. Ehdotamme kuitenkin, että, eräänlaisena välivaiheena, ryhdyttäisiin toimenpiteisiin veto-oikeuden käytön rajoittamiseksi peruskirjan alkuperäisen tarkoituksen mukaisesti.

2. Tilapäisten sotilaallisten järjestelyjen korvaaminen pysyvällä organisaatiolla

YK:n rauhanturvatoimien tukemiseksi ja turvallisuusneuvoston päätösten uskottavuuden lisäämiseksi olisi perustettava kansainväliset turvajoukot.⁽²²⁾ Näiden uskollisuus YK:lle ja riippumattomuus kansallisista näkökohdista olisi taattava. Tällaisten täysin aseistettujen joukkojen hallinta tulisi uskoa pääsihteerille turvallisuusneuvoston alaisuudessa. Sen rahoitus tulisi sen sijaan antaa yleiskokouksen päätettäväksi. Tällaisia joukkoja muodostaessaan pääsihteeri pyrkisi hankkimaan pätevää henkilöstöä kaikkialta maailmasta.

Oikein käytettynä tällaiset joukot tarjoaisivat turvallisuudentunteen, joka saattaisi rohkaista maailmanlaajuiseen aseistariisuntaan tähtääviin toimenpiteisiin ja jouduttaisi siten kaikkien joukkotuhoaseiden täydellistä kieltoa.⁽²³⁾ Lisäksi, kollektiivisen turvallisuuden periaatteen hengessä, ymmärrettäisiin vähitellen, että valtiot tarvitsevat aseistusta ainoastaan oman puolustuksensa turvaamiseksi ja sisäisen järjestyksensä säilyttämiseksi.

Välittömänä askeleena kohti tällaisten joukkojen perustamista voitaisiin vakinaistaa tämänhetkiset tilapäisjärjestelyt luomalla alueellisia ydinjoukkoja kriisitilanteiden edellyttämää pikaista valmiutta varten.

3. Kollektiivisen turvallisuuden ajatuksen soveltaminen maailmanyhteisön muihin ongelmiin

Vaikka kollektiivisen turvallisuuden periaate on alunperin syntynyt sotilaallisen uhkan pohjalta, puolustetaan joillakin tahoilla käsitteen soveltamista laaja-alaisemmin sellaisiin uhkiin, jotka – joskin näennäisesti luonteeltaan paikallisia – ovat kuitenkin tulosta nykyhetken maailmanlaajuisen järjestyksen monitahoisesta hajoamisesta. Nämä uhkat käsittävät kansainvälisen huumekaupan, ravinnon saannin ongelmat ja uudet maailmanlaajuiset sairaudet, mutta eivät suinkaan rajoitu näihin.⁽²⁴⁾

Uskomme, että tämä kysymys on otettava ehdotetun maailmanlaajuisen huippukokouksen esityslistalle. Tuskin on kuitenkaan luultavaa, että aseelliset hyökkäykset perimmäisenä uhkana

jäisivät laajennettujenkaan kollektiivisen turvallisuuden määritelmien ulkopuolelle.

4. Menestyvien YK-järjestöjen itsenäisen toimeenpanovallan säilyttäminen

Muutamat YK-perheeseen kuuluvista itsenäisemmistä järjestöistä, kuten YK:n lastenrahasto (UNICEF), kansainvälinen siviili-ilmailujärjestö (ICAO), maailman postiliitto (UPU), kansainvälinen pikatiedotusliitto (ITU), kansainvälinen työjärjestö (ILO) ja maailman terveysjärjestö (WHO), ovat nauttineet huomattavasta menestyksestä rajoitetuilla, mutta tärkeillä kansainvälisten ongelmien alueilla.

Yleisesti ottaen näillä järjestöillä on jo oma toimeenpanoelimensä. Niiden itsenäisyys olisi säilytettävä ja sitä olisi vahvistettava osana kansainvälistä hallintoa.⁽²⁵⁾

C. Vahvistettu kansainvälinen tuomioistuin

Kaikissa hallintojärjestelmissä tarvitaan voimakas oikeuslaitos, joka hillitsee muiden laitosten valtaa sekä tulkitsee, edistää, turvaa ja jakaa oikeutta. Pyrkimys luoda oikeudenmukaisia yhteiskuntia on ollut yksi historian kantavista voimista⁽²⁶⁾ – ja on aivan selvää, ettei ole mahdollista rakentaa minkäänlaista kestävää maailman sivilisaatiota, ellei se nojaudu vankasti oikeudenmukaisuuden periaatteelle.

Oikeudenmukaisuus on se voima, joka voi muuntaa orastavan tietoisuuden ihmiskunnan ykseydestä kollektiiviseksi tahdoksi. Vain tämän avulla on mahdollista pystyttää luotettavat maailmanlaajuisen yhteiskunnallisen elämän vaatimat rakenteet. Aikakausi, joka näkee maailman ihmisten kasvavassa määrin saavan käyttöönsä kaikenlaista tietoa ja mitä erilaisempia ajatuksia, joutuu toteamaan että oikeudenmukaisuus on onnistuneen yhteiskunnallisen järjestymisen vallitseva periaate.

Yksityisellä tasolla oikeudenmukaisuus on se ihmissielun ominaisuus, jonka avulla jokainen ihminen pystyy erottamaan totuuden valheesta. Bahá'u'lláh vakuuttaa meille, että Jumalan silmissä oikeudenmukaisuus on ”kaikkea muuta rakkaampi,” sillä se antaa jokaiselle yksilölle mahdollisuuden nähdä omien eikä toisten silmien kautta, tietää oman tietämyksensä mieluummin kuin lähimmäisensä tai ryhmänsä tietämyksen avulla.

Ryhmätasolla oikeudenmukaisuuden kunnioittaminen on välttämättömän ohjenuora kollektiivisessa päätöksenteossa, sillä vain sen avulla on ajatuksen ja toiminnan ykseys saavutettavissa. Kaukana siitä rankaisevasta mentaliteetista, joka usein aiempina aikoina esiintyi oikeudenmukaisuuden nimissä, todellinen oikeudenmukaisuus on käytännön ilmaus tietoisuudesta, että inhimilliseen edistykseen pyrittäessä yksilön ja yhteisön edut ovat kiinteästi sidoksissa toisiinsa. Kun oikeudenmukaisuudesta tulee inhimillistä vuorovaikutusta ohjaava periaate, se luo neuvotteluilmapiirin, joka mahdollistaa vaihtoehtojen puolueettoman tarkastelun ja tarpeellisten toimintatapojen valinnan. Tällaisessa ilmapiirissä on vähemmän todennäköistä, että alituinen taipumus manipulointiin ja puolueellisuuteen pääsisi vaikuttamaan päätöksentekoprosessiin.

Tällainen käsitys oikeudenmukaisuudesta vahvistuu vähitellen kun havaitaan, että keskinäisriippuvuuden maailmassa yksilön ja yhteiskunnan edut ovat erottamattomasti sidoksissa toisiinsa. Tässä yhteydessä oikeudenmukaisuus on kuin lanka, joka on kudottava jokaiseen

vuorovaikutustapahtumaan niin perheessä, lähiympäristössä kuin myös maailmanlaajuisella tasolla.

Nykyisessä Yhdistyneiden kansakuntien järjestelmässä näemme perustan voimakkaammalle yleismaailmalliselle tuomioistuimelle. Yhdistyneiden kansakuntien oikeudelliseksi elimeksi vuonna 1945 perustetussa Kansainvälisessä tuomioistuimessa on monta positiivista piirrettä. Esimerkiksi nykyisen tuomareiden valitsemismenetelmän tavoitteena on koota asiantuntijaryhmä, jossa on mahdollisimman laajapohjainen eri kansojen, alueiden ja oikeusjärjestelmien edustus.⁽²⁷⁾

Kansainvälisen tuomioistuimen suurin puute on siinä, että sillä ei ole laillisesti sitovien päätösten antamiseen tarvittavaa auktoriteettia, paitsi milloin valtiot ovat etukäteen päättäneet alistua sen päätöksiin. Tuomioistuin, jolla ei ole tuomiovaltaa, on kyvytön jakamaan oikeutta.⁽²⁸⁾ Ajan myötä yleismaailmallisen tuomioistuimen päätöksistä voi tulla kaikkia valtioita sitovia, ja niiden täytäntöönpanon valvominen käydä mahdolliseksi; lyhyellä tähtäimellä voidaan turvautua kahteen toimenpiteeseen Kansainvälisen tuomioistuimen vahvistamiseksi.

1. Tuomioistuimen tuomiovallan laajentaminen

Tällä hetkellä Kansainvälisen tuomioistuimen tuomiovalta rajoittuu vain muutamaankin oikeustapausten luokkaan ja ainoastaan valtioilla on mahdollisuus kanteen nostamiseen. Ehdotamme, että jäsenvaltioiden lisäksi myös muille YK:n elimille tulisi antaa oikeus tuoda tapauksia tuomioistuimen käsiteltäväksi.

2. Erikoistuomioistuinten keskinäinen koordinointi

Yleismaailmallisen tuomioistuimen tulisi toimia katto-organisaationa jo niin olemassaoleville kuin uusille alojen mukaisille tuomioistuimille, jotka välittävät ja ratkaisevat erikoisalojen kansainvälisiä oikeustapauksia.

Yhtenäistä järjestelmää ennakoivia piirteitä on jo havaittavissa muun muassa kaupan ja kuljetukseen erikoistuneiden tuomioistuinten toiminnassa, sekä esimerkiksi kansainvälisen rikosoikeuden tai ympäristöasioiden erikoistuomioistuimen perustamiseen tähtäävissä ehdotuksissa. Tällaisen järjestelmän puitteissa käsiteltävien ongelma-alueiden piiriin voitaisiin lisätä kansainvälinen terrorismi ja huumekauppa.

IV. Yksilön voimavarojen vapauttaminen: Tärkeä haaste muodostuvalle kansainväliselle järjestykselle

Hallintojärjestelmien keskeinen tehtävä kaikilla tasoilla on inhimillisen sivistyksen edistäminen. Tätä tavoitetta on vaikea saavuttaa ilman ihmiskunnan enemmistön innokasta ja valveutunutta osallistumista yhteisön elämään ja asioihin.

Instituutioiden rakentamiseen ja kansojen yhteisön luomiseen keskittyvät kansainväliset organisaatiot eivät historian aikana ole tavoittaneet maailman ihmisten mieliä ja sydämiä. Kansainvälisestä kentästä hallintojärjestelmien byrokraattisten kerrostumien erottamina ja

tiedotusvälineiden kansainvälisistä tapahtumista välittämän kuvan hämmentäminä ihmisten suuri enemmistö ei ole vielä luonut omakohtaista suhdetta Yhdistyneiden kansakuntien kaltaisiin organisaatioihin. Vain sellaiset yksilöt, joilla on ollut jonkinlaista yhteyttä kansainväliseen kenttään kansalaisjärjestöjen kaltaisten kanavien kautta, näyttävät pystyvän samaistumaan näihin organisaatioihin.

Kansainväliset järjestöt eivät, paradoksaalista kyllä, voi kehittyä tehokkaiksi ja kypsiksi hallintomuodoiksi ja täyttää ensisijaista tehtäväänsä inhimillisen sivistyksen edistämässä, elleivät ne ymmärrä ja vaali itsensä ja maailman ihmisten välillä vallitsevaa keskinäistä riippuvuussuhdetta. Tämän ymmärtäminen käynnistäisi luottamuksen ja kannatuksen tehokkaan tapahtumaketjun, joka jouduttaisi siirtymistä uuteen maailmanjärjestykseen.

Maailmanlaajuisen yhteiskunnan kehittämisen asettamat vaatimukset edellyttävät suuremman asteista kyvykkyyttä kuin ihmiskunta on tähän mennessä onnistunut kehittämään. Tällaisen asteen saavuttaminen vaatii jokaisen yksilön tiedonhankintamahdollisuuksien suunnatonta laajentumista. Kansainväliset järjestöt onnistuvat maailman kansojen piilevien kykyjen esiintuomisessa ja suuntaamisessa ainoastaan siinä määrin kuin ne valtaa käyttäessään tiedostavat sekä velvollisuutensa voittaa puolelleen niiden ihmisten luottamus, kunnioitus ja todellinen tuki, joiden toimia ne pyrkivät ohjaamaan, että neuvotella avoimesti ja mahdollisimman laajasti kaikkien niiden kanssa, joiden etuihin tehtävät päätökset vaikuttavat.

Yksilöt, jotka tuntevat luottamusta ja kunnioitusta näitä järjestöjä kohtaan, tulevat puolestaan vaatimaan, että heidän kansalliset hallituksensa lisäävät sekä poliittista että taloudellista tukeaan kansainvälisen järjestyksen kehittämiseksi. Lisääntyneen vaikutusvaltansa ja painoarvonsa ansiosta kansainvälisillä järjestöillä taas on entistä paremmat mahdollisuudet toimia laillisen ja tehokkaan maailmanjärjestyksen aikaansaamiseksi.

Rakennetaan vahvistavien toimenpiteiden ohella Yhdistyneiden kansakuntien tulee omaksua toimintamalleja, jotka vapauttavat kaikkien ihmisten piilevät voimavarat ja mahdollistavat siten heidän osallistumisensa tähän elvyttävään prosessiin. Tähän päämäärään pyritäessä tietyt yksilön ja yhteiskunnan edistymistä nopeuttavat teemat ansaitsevat erityistä huomiota. Näistä tärkeimpiä ovat taloudellisen kehityksen lisääminen, ihmisoikeuksien varjeleminen, naisten aseman kehittäminen ja moraalisen kehityksen painottaminen – neljä niin kiinteästi inhimillisen sivistyksen edistämiseen liittyvää teemaa, että niitä on syytä korostaa osana Yhdistyneiden kansakuntien toimintasuunnitelmaa.

A. Taloudellisen kasvun edistäminen

Yhdistyneiden kansakuntien, Maailmanpankin ja useiden hallitusten viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana käyttämät taloudelliseen kehitykseen tähtäävät strategiat eivät, niiden tarkoituksen ja toteutuksen vilpittömyydestä huolimatta, ole täyttäneet odotuksia. Suuressa osassa maailmaa kuilu rikkaiden ja köyhien välillä on kasvanut ja kasvaa kiihtyvää vauhtia jatkuvien tulotasoissa vallitsevien erojen vuoksi. Yhteiskunnalliset ongelmat eivät ole väistyneet. Todellisuudessa rikollisuus ja taudit eivät ole ainoastaan lisääntymässä; niistä on tulossa pysyviä ja vaikeammin voitettavia.

Nämä heikot saavutukset johtuvat useista tekijöistä. Näihin kuuluu virheellinen keskittyminen suurimittaisiin hankkeisiin ja byrokraattinen ylikeskittäminen, kansainvälisen kaupankäynnin epäoikeudenmukaiset ehdot, järjestelmään pesiytynyt syvälinen korruptio, naisten syrjäytyminen päätöksentekoprosessista kaikilla tasoilla, yleinen kyvyttömyys varmistaa resurssien ohjautuminen köyhille ja kehitysresurssien päätyminen asevarusteluun.

Näiden seikkojen puolueeton arviointi paljastaa järjestelmällisen ja perustavaa laatua olevan ongelman tämänhetkisessä talouskehityksen mallissa: pyrkimyksenä on huolehtia aineellisista tarpeista kiinnittämättä huomiota henkisiin tekijöihin ja niiden käyttövoimaan.

Kehitystä ei tulisi sekoittaa kestävämmän kulutusyhteiskunnan luomiseen. Todellinen hyvinvointi käsittää sekä henkisen että aineellisen hyvinvoinnin. Ruoka, juoma, suoja ja tietynasteinen fyysinen mukavuus ovat välttämättömiä, mutta nämä välttämättömyydet eivät suo, eivätkä koskaan voi suoda ihmisille todellista tyydytystä. Tyytyväisyyttä ei myöskään löydetä sellaisista aineettomista hyödykkeistä kuin yhteiskunnallinen arvostus tai poliittinen valta. Viimekädessä edes älylliset saavutukset eivät tyydytä syvimpiä tarpeitamme.

Inhimillisen hengen todellisuus ilmenee parhaiten pyrkimyksessä johonkin suurempaan, kaipauksena johonkin itsemme ulkopuoliseen. Vaikka olemuksemme henkinen puoli usein jääkin arjen aineellisten saavutusten tavoittelemisen varjoon, tarvettamme ylimalaiseen ei voida loputtomiin sivuuttaa. Siksi kestävä kehityksen mallin on huomioitava sekä ihmisten henkiset pyrkimykset että heidän aineelliset tarpeensa ja toiveensa.

Kasvatus on paras sijoitus taloudelliseen kehitykseen. ”Ihminen on voimallisin talismani. Oikean kasvatuksen puute on kuitenkin riistänyt häneltä sen, minkä hän luontaisesti omistaa,” kirjoittaa Bahá'u'lláh. ”Pitäkää ihmistä kaivoksena, joka on täynnään verrattoman arvokkaita jalokiviä. Vain kasvatus voi saada sen paljastamaan aarteensa ja auttaa ihmiskuntaa niistä hyötymään.”⁽²⁹⁾ Kasvatus edellyttää muutakin kuin rajatun tietoaineuksen hallintaa tai tiettyjen elämäntaitojen oppimista. Tosiasiassa kasvatuksen, jonka olisi oltava kehityksen ehdoton lähtökohta, tulisi opettaa myös tiedon hankkimista, kehittää älyn ja päättelyn lahjoja ja valaa oppilaaseen välttämättömät moraaliset ominaisuudet.

Tällainen kattava näkökulma kasvatukseen tarjoaa ihmisille mahdollisuuden osallistua vaurauden luomiseen ja kannustaa sen oikeudenmukaiseen jakamiseen.⁽³⁰⁾

Todellinen vauraus voidaan saavuttaa, kun työtä ei nähdä yksinomaan toimeentulon hankkimiskeinona, vaan myös mahdollisuutena palvella yhteiskuntaa. Uskomme, että mielekäs työ on ihmisielen perustarve. Se on yhtä tärkeää yksilön tasapainoiselle kehitykselle kuin ravitseva ruoka, puhdas vesi ja raikas ilma ovat ihmiskeholle.

Riippuvaisuuden henkisesti vahingoittavan luonteen vuoksi suunnitelmat, jotka keskittyvät ainoastaan aineellisen varallisuuden uudelleen jakamiseen, ovat pitkällä tähtäimellä tuhoon tuomittuja. Varallisuuden jakamisessa on pyrittävä tehokkuuteen ja oikeudenmukaisuuteen. Itse asiassa se on kytkettävä kiinteästi vaurauden luomisen prosessiin.

Seuraava ehdotuksemme on tarkoitettu Yhdistyneiden kansakuntien kehitystyön tehostamiseen.

1. Ympäristö- ja kehityskonferenssin toimintaohjelman toteuttamiseen tähtäävän määrätietoisien toiminnan aloittaminen

Yhdistyneiden kansakuntien Rio de Janeirossa vuonna 1992 pidetyssä ympäristö- ja kehityskonferenssissa luotu toimintaohjelma (Agenda 21) sisälsi useiden kansalaisjärjestöjen esittämiä näkemyksiä ja kokoelman periaatteita, jotka eivät ole kaukana tässä lausunnossa esitetyistä. Valitettavasti jäsenvaltiot ovat kuitenkin tehneet kovin vähän ohjelmassa esitettyjen toimenpiteiden toteuttamiseksi.

Mikäli kyseisen toimintaohjelman päämääriä pyritään toteuttamaan, olisi sodan jälkeisen Euroopan jälleenrakentamiseen suunnatun Marshallin suunnitelman kaltainen, luonteeltaan erilainen, mutta laajuudessa ja velvoittavuudessa vastaava, laajamittainen ponnistus ehkä tarpeen. Tässä tapauksessa maailmanpankkiryhmää (Bretton Woods -järjestöt) pyydetäisiin käynnistämään voimakas kampanja kansallisten toteutuspyrkimysten tukemiseksi. Tämänkaltaisen toimeksianto voi syntyä vain viisikymmentä vuotta sitten järjestettyjen ensimmäisten Bretton Woods -kokousten kaltaisessa konferenssissa, jonka tehtävänä olisi maailmanpankkiryhmän laitosten kattava uudelleenarviointi. Tällaisen uudelleenarvioinnin tarkoituksena olisi tarjota maailman kansoille riittäviä resursseja paikallisten aloitteiden toteuttamiseen. Lisäksi konferenssin esityslistalla voisi olla neuvottelu maailmanlaajuiseen taloudelliseen turvallisuuteen liittyvien syvällisempien ongelmien ratkaisemisesta olemassaolevien instituutioiden uudelleenmäärittelyn ja uusien rakenteiden luomisen avulla.⁽³¹⁾

Mikäli tämä koneisto osoittautuu onnistuneeksi, voitaisiin sen tehtäviin lisätä hiljattain pidetyn sosiaalisen kehityksen huippukokouksessa esitettyjen toimenpiteiden koordinointi.

B. Perusihmisoikeuksien turvaaminen

Yhdistyneiden kansakuntien perustamista seuranneiden viiden vuosikymmenen aikana on alettu ymmärtää, että ihmisoikeudet tulee tunnustaa ja turvata kansainvälisesti, mikäli rauha, sosiaalinen kehitys ja taloudellinen hyvinvointi halutaan aikaansaada.

Kansainvälinen yksimielisyys ihmisoikeuksien luonteesta pohjautuu merkittävään Ihmisoikeuksien yleismaailmalliseen julistukseen, jonka Yhdistyneet kansakunnat hyväksyi vuonna 1948 ja jota sittemmin laajennettiin kahdessa kansainvälisessä sopimuksessa – kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskevassa yleissopimuksessa sekä taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskevassa yleissopimuksessa. Lisäksi noin 75 sopimusta ja julistusta määrittelevät ja turvaavat naisten ja lasten oikeudet, uskonnon vapauden, ja oikeuden kehitykseen, vain muutaman esimerkin mainitaksemme.

Yhdistyneiden kansakuntien nykyisessä ihmisoikeusjärjestelmässä on kaksi suurta puutetta: rajoitetut mahdollisuudet toimeenpanoon ja valvontaan, sekä kaikkiin oikeuksiin liittyvien velvollisuuksien liian vähäinen painottaminen. Ihmisoikeuksien loukkauksia on kansainvälisellä tasolla tarkasteltava samasta näkökulmasta kuin sotilaallista aggressiota kollektiivisen turvallisuuden järjestelmän puitteissa. Jonkin valtion sisällä tapahtuvia ihmisoikeuksien loukkauksia on pidettävä kaikkien asiana ja täytäntöönpanomekanismien on mahdollistettava koko

kansainvälisen yhteisön yhtenäinen reaktio. Kysymykseen siitä, miten ja milloin valtioiden sisäisiin asioihin ihmisoikeuksien turvaamiseksi on puututtava, on vaikeampi vastata. Aktiivinen valvonta vaatii huomattavaa maailmanlaajuista yksimielisyyttä siitä, mikä muodostaa räikeän ja tahallisen oikeuksien loukkauksen.

Vuoden 1993 ihmisoikeuksia koskevaa maailmankonferenssia valmistavan prosessin aikana otettiin tärkeitä askeleita kohti maailmanlaajuista yhteisymmärrystä. Konferenssi vahvisti yksiselitteisesti, että ihmisoikeudet ovat yleisiä, jakamattomia ja toisistaan riippuvia, ja päätti pitkällisen keskustelun kansalaisoikeuksien ja poliittisten oikeuksien suhteellisesta arvosta verrattuna yhteiskunnallisiin, taloudellisiin ja sivistyksellisiin oikeuksiin.⁽³²⁾ Konferenssin päätökset vahvistivat myös sen, että ihmisoikeuksia on noudatettava rotuun, etniseen taustaan, uskonnolliseen vakaumukseen tai kansalliseen identiteettiin perustuvista eroista riippumatta. Ne käsittävät naisten ja miesten tasa-arvon; ne takaavat maailman kaikille ihmisille yhtäläiset oikeudet tutkimisen, tiedonsaannin ja uskonnon vapauteen; ja ne antavat jokaiselle oikeuden sellaisiin perustarpeisiin kuin ravintoon, suojaan ja terveydenhuoltoon.⁽³³⁾ Yksimielisyyden lisäämisen ja ihmisoikeuksien voimaansaattamisen ohella on tärkeätä osoittaa, että jokaiseen oikeuteen liittyy vastaava velvollisuus.

Esimerkiksi oikeuteen tulla kunnioitetuksi yksilönä lain edessä sisältyy velvollisuus noudattaa lakia – ja myös kehittää lakeja ja oikeusjärjestelmää oikeudenmukaisempaan suuntaan. Samoin sosiaalis-taloudellisella alueella oikeus avioliiton solmimiseen tuo mukanaan velvollisuuden taloudellisesti huolehtia perheyksiköstä, kasvattaa lapset ja kohdella kaikkia perheenjäseniä kunnioittavasti.⁽³⁴⁾ Oikeutta työhön ei ole mahdollista erottaa velvollisuudesta hoitaa tehtävänsä parhaan kykynsä mukaan. Laajimmassa mielessä ajatukseen ”yleismaailmallisista” ihmisoikeuksista sisältyy velvollisuus koko ihmiskuntaa kohtaan.

Vaikka yksilö onkin itse vastuussa kunkin tällaisen velvollisuuden täyttämisestä, viimekädessä on kuitenkin kansainvälisten järjestöjen tehtävä suojella velvollisuuksiin liittyviä ihmisoikeuksia. Ehdotamme kolmea toimenpidettä välittömästi toteutettavaksi.

1. YK:n tarkkailu-, täytäntöönpano- ja valvontatoimenpiteissä tarvittavan koneiston parantaminen

Koneisto, jonka avulla YK tarkkailee, vahvistaa ja valvoo kansainvälisten sopimusten noudattamista eri hallitusten osalta, on puutteellinen. Ihmisoikeuskeskus koostuu pienestä asiantuntijaryhmästä, joka pyrkii osaltaan tarkkailemaan, miten maat noudattavat kaikkia ratifioimiaan sopimuksia.

Mielestämme Ihmisoikeuskeskukselle suunnattuja varoja on tuntuvasti lisättävä, jotta se voisi suorittaa tehtävänsä kunnolla.

2. Kansainvälisten ihmisoikeussopimusten yleisen ratifioinnin kannustaminen

Koska kansainvälisten ihmisoikeussopimusten ratifioinnista seuraa jäsenmaille velvoitteita – joihin tosin ei voida pakottaa – tulisi pääsihteerin ja kaikkien YK:n järjestöjen kaikin tavoin kannustaa jäsenmaita toimintaan tässä kysymyksessä. Itse asiassa yleiskokouksen yleiselle ratifioinnille määräämä tiukka aikaraja saattaisi osoittautua innostavaksi tavoitteeksi.

3. Ihmisoikeuksien parissa toimivien YK:n tarkkailuelinten arvostuksen turvaaminen

Koska ihmisoikeuksia valvovien järjestöjen saama mandaatti on luonteeltaan erittäin tärkeä, YK:n tulisi kiinnittää erityistä huomiota näiden järjestöjen rakenteen ja toimintatapojen luomiin mielikuviin sekä toimia päättäväisesti haitallisten tilanteiden selvittämiseksi.

Ihmisoikeuksien toimikunnan sekä muiden tarkkailuelinten jäseniä nimettäessä olisi mielestämme järkevää tutkia näkyvillä paikoilla olevien valtioiden edellytyksiä, siten vaalin ulkopuolelle jätettäisiin sellaiset jäsenvaltiot, jotka eivät vielä ole vahvistaneet kansainvälisiä sopimuksia. Vaikkakin nämä jäsenvaltiot voisivat osallistua päätöksentekoon täysin oikeuksin, rajoitus varjelsi Yhdistyneitä kansakuntia kiusallisten ja vahingollisten tilanteiden syntymiseltä.

Uskomme myös, että edellä esitettyyn sääntöön olisi sallittava yksi poikkeus. Sellaisilta jäsenvaltioilta, jotka eivät ole YK:n tarkkailun alaisina ja joiden perustuslaki tarjoaa riittävän turvan perusihmisoikeuksille, mutta jotka eivät sisäisten poliittisten syiden johdosta ole voineet saattaa loppuun sopimusten vahvistamista, ei tulisi kieltää mahdollisuutta tulla valituiksi myös näkyville paikoille.

Olisi kenties myös viisasta, että sellaisia jäsenvaltioita, jotka ovat ratifioineet kansainväliset sopimukset, mutta joita tutkitaan karkeiden ihmisoikeusrikkomusten johdosta, ei valita ihmisoikeustoimikunnan järjestämien konferenssien ja muiden kokoontumisten virkoihin. Näin estettäisiin konferenssien toiminnan leimaantuminen pelkäksi teeskentelyksi.

C. Naisten aseman edistäminen

Rauhanomaisen ja kestäväns maailmansivilisaation luominen on mahdotonta ilman naisten täysipainoista osallistumista kaikilla inhimillisen toiminnan alueilla.⁽³⁵⁾ Vaikka tämä ajatus on saanut lisääntyvää kannatusta, on sen älyllisen hyväksynnän ja käytännön toteutuksen välillä suuri ero.

Maailman, lähinnä miehistä koostuvien, instituutioiden on aika käyttää vaikutusvaltaansa edistääkseen naisten järjestelmällistä mukaantuloa. Toiminta ei kuitenkaan saa tapahtua alentuvaisuuden tai luulotellun uhrautuvaisuuden merkeissä, vaan sen motivaationa täytyy olla vakaa usko naisten osallistumisen välttämättömyydestä yhteiskunnallisen kehityksen mahdollistamisessa.

⁽³⁶⁾ Vain jos naisten mielipiteitä arvostetaan, saavat he osakseen vakavaa huomiota ja todella vaikuttavat yhteiskunnan rakenteeseen. Tuloksena tulee olemaan rauhanomaisempi, tasapainoisempi, oikeudenmukaisempi ja onnellisempi ihmiskunta.⁽³⁷⁾

Sukupuolten välillä vallitsevien selvien biologisten erojen ei tarvitse aiheuttaa eriarvoisuutta tai epäsovua. Paremminkin ne on nähtävä toisiaan täydentävinä. Jos naisten roolia äiteinä arvostetaan, myös heidän työtään lasten hoivaajina ja kasvattajina kunnioitetaan ja runsaammin palkitaan. Tulisi myös huomata, ettei synnyttäjän rooli millään lailla heikennä kykyä toimia johtajana, eikä vähennä älyllisiä, tieteellisiä tai luovia ominaisuuksia. Se voi päinvastoin jopa kehittää niitä.

Uskomme, että kehitys muutamalla keskeisellä rintamalla johtaisi merkittävimpään muutokseen naisten edistymisessä. Seuraavat näkökulmat ovat perustana jäljempänä esitettävälle suosituksille.

Ensiksikin, naisiin ja tyttöihin kohdistuva väkivalta, yksi räikeimmistä ja laajalle levinneimmistä ihmisoikeusrikkomuksista, on perinjuurin kitkettävä. Väkivalta on ollut osa arkipäivää monille naisille ympäri maailmaa, rodusta, yhteiskunnallisesta asemasta tai koulutuksesta riippumatta. Monissa yhteiskunnissa perinteiset uskomukset naisten alempiarvoisuudesta tai heidän asemastaan taakkoina tekevät heistä helposti vihan ja turhautumisen kohteita. Voimakkaatkaan oikeudelliset toimenpiteet ja valvontamekanismit eivät tuo ratkaisua ennenkuin niillä on tukenaan miesten asenteiden muutos. Naiset eivät ole turvassa, ennenkuin kehittyy uudenlainen yhteiskunnallinen omatunto, joka tekee naisiin kohdistuvasta vähättelystä – puhumattakaan minkäänlaisesta fyysisen väkivallan muodosta – syvän häpeän syyn.

Toisekseen, perhe on yhä yhteiskunnan perusyksikkö ja sen piirissä havaittu ja opittu käyttäytyminen heijastuu kaikilla muilla yhteiskunnan tasoilla tapahtuvaan kanssakäymiseen. Tästä syystä perheyhteisön jäsenten on muututtava niin, että naisten ja miesten välisen tasa-arvon periaate sisäistetään. Jos lisäksi rakkauden ja sopusoinnun siteet lujittavat perhesuhteita, ulottuu niiden vaikutus yli perherajojen lyöden leimansa koko yhteiskuntaan.

Kolmanneksi, vaikka jokaisen yhteiskunnan pitää pyrkiä kaikkien jäsentensä kouluttamiseen, on naisten ja tyttöjen kouluttaminen ihmiskunnan historian nykyvaiheessa tärkeintä.⁽³⁸⁾ Yli kahdenkymmenen vuoden aikana suoritettut tutkimukset ovat yhtäpitävästi osoittaneet, että kaikista mahdollisista sijoituksista parhaan tuoton antaa naisten ja tyttöjen kouluttaminen aikaansaamansa yhteiskunnallisen kehityksen, köyhyyden poistamisen ja yhteisöllisen edistyksen muodossa.⁽³⁹⁾

Neljänneksi, maailmanlaajuisen keskustelun miesten ja naisten rooleista on edistettävä sukupuolten olennaisesti toisiaan täydentävän luonteen ymmärtämistä. Sukupuolten väliset erot ovat luonnollinen osoitus miesten ja naisten yhteistyön välttämättömyydestä niin heidän kykyjensä kypsymiseksi sivilisaatiota hyödyttämään kuin ihmissuvun jatkamiseksi. Tällaiset erot ovat olennainen osa heidän yhteisen ihmisyytensä vuorovaikutteista luonnetta. Käydyn keskustelun tulee kiinnittää huomiota niihin historiallisiin tekijöihin, jotka ovat johtaneet naisten alistamiseen, sekä tarkastella niitä uusia yhteiskunnallisia, poliittisia ja henkisiä realiteetteja, jotka tänä päivänä muuttavat maailmaamme.

Lähtökohdaksi tähän keskusteluun tarjoamme vertausta bahá'í-kirjoituksista: "Ihmisyyden maailmalla on kaksi siipeä – naiset ovat toinen siipi ja miehet toinen. Vasta kun molemmat siivet ovat yhtä kehittyneet, voi lintu lentää. Jos toinen siipi jää heikoksi, on lentäminen mahdotonta."⁽⁴⁰⁾ Lisäksi ehdotamme seuraavaa kolmea erityistoimenpidettä.

1. Naisten edustuksen lisääminen jäsenvaltioiden valtuuskunnissa

Suosittellemme, että jokaista jäsenvaltiota kannustetaan nimittämään entistä suurempi määrä naisia suurlähettiläiksi tai muihin vastaaviin diplomaattisiin tehtäviin.

2. Naisten oikeuksia turvaavien ja heidän asemaansa parantavien kansainvälisten yleissopimusten maailmanlaajuisen ratifioinnin kannustaminen

Kuten kansainvälisten ihmisoikeussopimustenkin kohdalla, pääsihteerin ja kaikkien YK:n järjestöjen tulisi kaikin tavoin pyrkiä kannustamaan jäsenmaita ratifioimaan naisten oikeuksia suojelevat ja heidän kehitykseensä tähtäävät yleissopimukset ja sopimusluonnokset.

3. Pekingin konferenssin toimintaohjelman toteuttamisen suunnitteleminen

Nairobien konferenssissa hyväksytty naisten aseman edistämisstrategia (FLS) oli erittäin luova ja rohkea, mutta sen toteuttaminen oli hyvin tuloksetonta.⁽⁴¹⁾ Mielestämme tästä valitettavasta kokemuksesta on otettava opiksi ja ryhdyttävä määrätietoisin toimin varmistamaan, ettei Pekingin konferenssin toimintaohjelma koe samaa kohtaloa.

Ehdotamme perustettavaksi valvontajärjestelmää, jonka tehtävänä olisi laatia tilannekatsauksia hyväksytyjen toimintasuunnitelmien toteuttamisesta ja antaa yleiskokoukselle vuosittain raportti, jossa nimetään kaksikymmentä sopimusta parhaiten noudattanutta ja kaksikymmentä huonoiten noudattanutta valtiota.

D. Moraalisen kehityksen painottaminen

Ihmisten yhdentyminen entistä suuremmiksi ryhmiksi on prosessi, jota – vaikkakin siihen vaikuttavat myös kulttuuri ja maantiede – on suurelta osin ohjannut uskonto, kaikkein voimakkaimmin ihmisten asenteita ja käytöstä muuttava voima. Uskonnolla tarkoitamme kuitenkin uskonnon perusolemusta tai todellisuutta, emme niitä dogmeja ja sokeata jäljittelyä, jotka ovat vähitellen peittäneet sen ja jotka ovat syynä sen rappeutumiseen ja häviämiseen.

‘Abdu’l-Bahán sanoin: ”Aineellinen sivilisaatio on kuin ruumis. Olipa se miten viehättävä, tyylikäs ja kaunis tahansa, se on kuollut. Jumalallinen sivilisaatio on kuin henki, jolta ruumis saa elämänsä. Ilman henkeä ihmiskunnan maailma on eloton.”⁽⁴²⁾

Ajatus tietyn moraalien ja tiettyjen arvojen edistämisestä on kenties kiistanalainen, etenkin tänä humanistisen relativismin aikana. Olemme kuitenkin vakuuttuneita, että on olemassa joukko yhteisiä arvoja, jotka ovat hämärtyneet näkyvistä niiden toimesta, jotka ovat poliittisista syistä halunneet korostaa uskonnollisten ja kulttuuristen käytäntöjen välisiä vähäisiä eroja.⁽⁴³⁾ Nämä perusarvot, joita kaikki henkiset yhteisöt opettavat, muodostavatkin moraalisen kehityksen perusviitekehyksen.

Suurten uskonnollisten ja moraalisten järjestelmien yhtäläisyyksien tarkastelu osoittaa, että jokainen niistä kannattaa ykseyttä, yhteistyötä ja sopusointua ihmisten välillä, asettaa suuntaviivoja vastuulliselle käyttäytymiselle ja tukee sellaisten hyveiden kehittymistä, jotka ovat pohjana luottamukseen perustuvalle ja suorasekäiselle kanssakäymiselle.⁽⁴⁴⁾

1. Koulujen moraalikasvatussuunnitelman kehittäminen

Kannatamme yleismaailmallista kampanjaa moraalisen kehityksen edistämiseksi. Yksinkertaisesti sanottuna, tällaisen kampanjan tulisi maailmanlaajuisesti kannustaa ja tukea paikallisia pyrkimyksiä sisällyttää moraalinen ulottuvuus lasten kasvatukseen. Se saattaa vaatia konferenssien pitämistä, asianmukaisen materiaalin julkaisemista ja monia muita tukitoimenpiteitä; nämä kaikki edustavat kuitenkin vankkaa sijoitusta tulevaan sukupolveen.

Tämä moraalisen kehityksen kampanja voisi aluksi painottaa muutamaa yksinkertaista ohjetta. Esimerkiksi seuraavanlaisia: käytöksen avoimuus, luotettavuus, ja rehellisyys ovat vakauden ja edistyksen perusta; epäitsekkyuden tulisi ohjata kaikkea inhimillistä toimintaa niin, että vilpittömyys

ja toisten oikeuksien kunnioittaminen olisivat jokaisen yksilön toiminnan oleellisena osana; työskentely ihmiskunnan hyväksi on onnen, kunnian ja tarkoituksellisen elämän todellinen lähde.

Uskomme myös, että kampanja menestyy ainoastaan siinä määrin kuin se hyödyntää uskonnon voimaa. Periaatetta kirkon ja valtion erosta ei saisi käyttää kilpenä tätä hyödyllistä vaikutusta vastaan. Nimenomaan uskonnolliset yhteisöt on kutsuttava yhteistyökumppaneiksi tähän tärkeään aloitteeseen.

Edetessään kampanja jouduttaa yksilön henkisten voimavarojen kehitysprosessia, muuttaen tavan jolla ihmiset, riippumatta taloudellisesta asemastaan, yhteiskunnallisesta luokastaan tai etnisestä, rodullisesta ja uskonnollisesta taustastaan toimivat vuorovaikutuksessa yhteiskunnan kanssa.

V. Kansakunnat käännekohdassa: Haaste maailman johtajille

Olemme saapuneet käännekohtaan kansakuntien kehityksessä.

Koko ihmiskunnan yhdistyminen on sen vaiheen tunnusmerkki, jota ihmisyhteisö lähestyy. Perheen, heimon, kaupunkivaltion ja kansakunnan ykseyttä on kutakin vuorollaan tavoiteltu ja kukin täysin vakiinnutettu. Maailman ykseys on se päämäärä, jota kohti kiusattu ihmiskunta ponnistelee. Kansakuntien rakentaminen on päättynyt. Valtioiden itsemääräämisoikeuteen sisältyvä anarkia lähestyy lakipistettään. Täysi-ikäiseksi varttuvan maailman on hylättävä tämä harhakäsitys, tiedostettava ihmisten välisten suhteiden ykseys ja kokonaisuus sekä kertakaikkisesti vakiinnutettava koneisto, joka voi parhaiten ilmentää tätä sen elämän peruseriaatetta.⁽⁴⁵⁾

Yli sata vuotta sitten Bahá'u'lláh opetti, että on ainoastaan yksi Jumala, että on ainoastaan yksi ihmiskunta, ja että kaikki maailman uskonnot edustavat asteita Jumalan tahdon ja tarkoituksen ilmaisussa. Bahá'u'lláh julisti kaikissa maailman pyhissä teksteissä ennustetun ajan koittamisesta, ajan jolloin ihmiskunta vihdoinkin näkisi kaikkien kansojen yhdistyvän rauhanomaiseksi ja eheäksi yhteiskunnaksi.

Hän sanoi, ettei ihmiskunnan kohtalo riipu yksinomaan materiaalisesti hyvinvoivan yhteiskunnan luomisesta, vaan myös sellaisen maailmanlaajuisen sivilisaation rakentamisesta, jossa yksilöitä kannustetaan toimimaan moraalisisina olentoina, jotka ymmärtävät todellisen luonteensa ja kykenevät etenemään kohti suurempaa tyydytystä kuin mikään aineellinen yltäkylläisyys yksinään voisi tarjota.

Bahá'u'lláh kuului myös ensimmäisiin, jotka käyttivät ”uuden maailmanjärjestyksen” käsitettä kuvaamaan maailman poliittisessa, yhteiskunnallisessa ja uskonnollisessa elämässä tapahtuvia suunnattomia muutoksia. ”Uhkaavien mullistusten ja sekasorron merkit voidaan jo nyt havaita, sillä vallitseva järjestys vaikuttaa surkean vajavaiselta,” hän kirjoitti. ”Pian nykyinen järjestys kääritään kokoon ja uusi levitetään sen sijalle.”⁽⁴⁶⁾

Tämän saavuttamiseksi hän uskoi niin yhteiskunnan johtajille kuin sen jäsenille tehtävän. ”Kunnia ei kuulu sille, joka rakastaa omaa maataan, vaan paremminkin sille, joka rakastaa koko maailmaa.

Maapallo on vain yksi maa ja ihmiskunta sen kansalaiset.”⁽⁴⁷⁾

Ennen kaikkea on seuraavan sukupolven johtajien toimittava aidosta halusta palvella koko yhteisöä, ja heidän on ymmärrettävä, että johtajuus on velvollisuus, ei tie etuoikeuksiin. Aivan liian kauan on johtajuus nähty – niin johtajien kuin heidän seuraajiensa taholta – muiden hallitsemisena. Tämä aika todellakin vaatii uutta johtajuuden määrittelyä ja uudenlaista johtajaa.⁽⁴⁸⁾

Näin on erityisesti kansainvälisellä areenalla. Voidakseen herättää turvallisuuden tunteen, voittaa puolelleen ihmisten luottamuksen ja synnyttää heidän sydämissään kiintymystä kansainvälisen järjestyksen instituutioita kohtaan, näiden johtajien on punnittava omaa toimintaansa.

Tahrattoman henkilökohtaisen moraalisen ryhdikkyytensä avulla heidän on autettava palauttamaan usko ja luottamus hallintoon. Heidän on edustettava rehellisyyden, nöyryyden ja tarkoituksien vilpittömyyden hyveitä selvittäessään totuutta. Heidän on sitouduttava periaatteisiin ja toimittava niiden mukaisesti. Näin menetellen he edistävät myös koko ihmiskunnan pitkäikäisyyden etuja.

”Kattakoon näkemyksenne koko maailman älköönkä olko vain omaan itseenne rajoittuva,” Bahá’u’lláh kirjoitti. ”Älkää kuluttako aikaanne omissa askareissanne, vaan keskittäkää ajatuksenne siihen, mikä on parantava ihmiskunnan kohtaloita ja puhdistava ihmisten sydämet ja sielut.”⁽⁴⁹⁾

1. Boutros Boutros-Ghali. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-keeping. Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, January 31. (New York: United Nations, 1992.)
2. Johdatus Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjaan on varmastikin yksi inhimillisen hallinnon historian inspiroiduimmista teksteistä:
”Me Yhdistyneiden Kansakuntien kansat, vakaana tahtonamme
”pelastaa tulevat sukupolvet sodan vitsaukselta, joka jo kahdesti nykypolven eläessä on tuottanut ihmiskunnalle sanomattomia kärsimyksiä,
”uudelleen vakuuttaa uskovamme ihmisen perusoikeuksiin, ihmisyyksilön arvoon ja merkitykseen, miesten ja naisten sekä kansakuntien, suurten ja pienten, yhtäläisiin oikeuksiin,
”luoda olosuhteet, joiden vallitessa oikeudenmukaisuutta sekä kunnioitusta sopimuksista ja muista kansainvälisen oikeuden lähteistä johtuvia velvoituksia kohtaan voidaan pitää yllä,
”edistää sosiaalista kehitystä ja parempien elämisen ehtojen aikaansaamista vapaammissa oloissa,
”sekä tässä tarkoituksessa
”osoittaa suvaitsevaisuutta ja elää keskenämme rauhassa hyvinä naapureina,
”yhdistää voimamme kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitämiseksi,
”omaksua periaatteita ja luoda menettelytapoja, jotka takaavat sen, ettei asevoimaa käytetä muutoin kuin yhteiseksi eduksi, sekä
”käyttää hyväksi kansainvälisiä toimielimiä kaikkien kansojen taloudellisen ja sosiaalisen kehityksen edistämiseksi,
”olemme päättäneet yhdistää ponnistuksemme näiden päämäärien toteuttamiseksi.
”Tässä tarkoituksessa ovat hallituksemme San Franciscon kaupunkiin kokoontuneiden

edustajiensa välityksellä, jotka ovat esittäneet oikeiksi ja asianmukaiseen muotoon laadituiksi todetut valtakirjansa, sopineet tästä Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjasta ja perustavat täten kansainvälisen järjestön, jonka nimenä on oleva Yhdistyneet Kansakunnat."

Yhdistyneet Kansakunnat. *Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirja ja Kansainvälisen tuomioistuimen perussääntö*. Kööpenhamina: Yhdistyneiden Kansakuntien pohjoismainen tiedotustoimisto. (New York: United Nations. Charter of the United Nations (Finnish). DPI/511 - June 1983 - 2000.)

3. The World Bank. World Development Report 1994. (Oxford: Oxford University Press, 1994.) s. 162-163.
4. On useita viimeaikaisia ehdotuksia, jotka käsittelevät muutostarvetta Yhdistyneiden Kansakuntien järjestelmän jollakin tietyllä osa-alueella. Esimerkiksi maailman ympäristö- ja kehitystoimikunnan (The World Commission on Environment and Development) raportti *Our Common Future* (Yhteinen tulevaisuutemme) ehdotti joitakin muutoksia, kuten erityisen YK:n "Kestävän kehityksen valiokunnan" luomista. Valiokunnan tehtävänä olisi koordinoida YK:n kehitystoimintaa ympäristöystävällisesti. The World Commission on Environment and Development. *Our Common Future*. (Oxford: Oxford University Press, 1987.) Samoin Brandtin toimikunnan raportti *Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery* tarjoaa muutosehdotuksia pohjoisen ja etelän väliseen epätasapainoon vaikuttaville rahaan, kauppaan ja energiaan liittyville elintärkeille alueille. The Brandt Commission. *Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery*. (London: Pan Books, 1983.) Yhdistyneiden Kansakuntien laajamittaista muutosta luonnehtivaa kirjallisuutta on myös suuri, ja - erityisesti 50-vuotisjuhlan kynnyksellä - alati lisääntyvä määrä. Yhdistyneiden Kansakuntien ensimmäiset mittavat ja vakavat uudelleenarvioinnit syntyivät 1950-luvulla, peruskirjan 10-vuotisjuhlan kynnyksellä. Tältä osin vuonna 1958 julkaistua Louis B. Sohnin ja Grenville Clarkin kirjoittamaa *World Peace Through World Law*, joka oli ensimmäisiä uskottavia esityksiä veto-oikeuden poistamisen puolesta, voidaan pitää merkkipaaluna. Grenville Clark ja Louis B. Sohn. *World Peace Through World Law*. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.) Tuoreemmat ehdotukset yltävät aina Tukholman aloitteen yleisluonteisesta tarkastelusta YK:n vahvistamiseksi Harold Stassenin teoksen *United Nations: A Working Paper for Restructuring* esittämiin artiklakohtaisiin ehdotuksiin peruskirjan uudelleenkirjoittamisesta. Benjamin Ferenczin viimeisin kirja, *New Legal Foundations for Global Survival*, tarjoaa selkeitä ja oikeudellisesti orientoituneita muutosehdotuksia, jotka pohjautuvat ajatukseen, että kaikkien valtioiden, kansojen ja yksilöiden on oltava vapaita toteuttamaan kohtaloaan valitsemallaan tavalla, mikäli se ei vaaranna tai vahingoita muiden perusoikeutta elää rauhassa ja ihmisarvon mukaisesti. The Stockholm Initiative on Global Security and Governance. *Common Responsibility in the 1990's*. (Stockholm: Prime Minister's Office, Stockholm, Sweden, 1991.) Harold Stassen. *United Nations: A Working Paper for Restructuring*. (Minneapolis: Learner Publications Company, 1994.) Benjamin Ferencz. *New Legal Foundations for Global Survival*. (Oceana Publications, 1994.)

5. The Report of the Commission on Global Governance. Our Global Neighborhood. (New York: Oxford University Press, 1995.)
6. Monet ajattelijat ovat tunnistaneeet ykseyden todellisuuden ja ymmärtäneet sen merkityksen ihmiskunnan kehityksen kannalta. Näiden joukossa on paleontologi Richard Leakey, joka kirjoittaa: "Olemme yksi laji, yksi kansa. Jokainen yksilö maan päällä kuuluu ryhmään 'homo sapiens sapiens', ja kansojen välillä havaitsemamme alueelliset erot ovat ainoastaan biologisia variaatioita samasta perusteemasta. Inhimillinen kyky luoda kulttuuria mahdollistaa tämän teeman esittämisen hyvin erilaisin ja värikkäin tavoin. Näiden kulttuurien välisiä, usein hyvinkin suuria eroja ei tulisi nähdä ihmisiä erottavina. Sen sijaan kulttuurit tulisi tulkita sellaisina kuin ne todella ovat: ihmisrotuun kuulumisen korkeimpana ilmauksena." Richard E. Leakey ja Robert Lewin. *Origins: What new discoveries reveal about the emergence of our species and its possible future.* (New York: Dutton, 1977.) s. 256. Shoghi Effendin kirjoitukset tarjoavat perusteellisen ja laajamittaisen yleisesityksen ihmiskunnan ykseyden ajatuksesta. Lyhyt esitys tästä ajatuksesta bahá'í-kannalta tarkasteltuna on löydettävissä teoksesta *The World Order of Bahá'u'lláh*. Shoghi Effendi. *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'i Publishing Trust, 1938.) s. 42–43.
7. Emme ole ainoat tällaisen ehdotuksen takana. Teoksessaan *Our Global Neighborhood* maailmanhallinnon mahdollisuuksia tutkiva toimikunta (The Commission on Global Governance) kirjoittaa: "Suosituksemme on, että yleiskokouksen tulisi sopia hallintoa käsittelevän huippukokouksen pitämisestä vuonna 1998 siten, että kokouksen päätökset vahvistettaisiin ja pantaisiin täytäntöön vuoteen 2000 mennessä." *The Report of the Commission on Global Governance. Our Global Neighborhood.* (New York: Oxford University Press, 1995.) s. 351.
8. Kaksi usein esitettyä perusohjetta selventävät tätä periaatetta. 1970-luvulla taloudelliseksi periaatteeksi luotu lausahdus "pieni on kaunista" sopii myös hallinnon ohjenuoraksi. Schumacher selittää tätä sanoen: "Ihmisten asioissa näyttää aina olevan samanaikainen tarve ainakin kahdelle asialle, jotka sellaisinaan vaikuttavat yhteensovittamattomilta ja toisensa pois sulkevilta. Tarvitsemme aina sekä vapautta että järjestystä. Tarvitsemme lukemattomien pienten itsenäisten yksiköiden vapautta, ja samanaikaisesti laaja-mittaisen, mahdollisesti maailmanlaajuisen ykseyden ja yhteistoiminnan tarjoamaa järjestystä." E. F. Schumacher. *Small is Beautiful: Economics as if People Mattered.* (New York: Harper and Row, 1973.) s. 65. Ympäristön ja lähiyhteisön kehittämistä ajavien aktivistien lanseeraama iskulause "ajattele globaalisti, toimi paikallisesti" kiteyttää näkemyksen, jossa yleiskattavan maailmanlaajuisen koordinoinnin tarve asettuu tasapainoon paikallisen ja kansallisen itsemääräämistarpeen kanssa.
9. "... [maailmanhallintojärjestelmä] ei suinkaan tähtää yhteiskunnan olemassaolevien perustuksien kumoamiseen...; päinvastoin, se pyrkii sen pohjan laajentamiseen, sen

rakenteiden uudistamiseen alati muuttuvan maailman tarpeita vastaaviksi. Se ei voi olla ristiriidassa minkään oikeutettujen kuuliaisuusvelvoitteiden kanssa eikä se heikennä mitään oleellisia uskollisuuden siteitä. Sen tarkoituksena ei ole tukahduttaa terveen ja valveutuneen isänmaallisuuden liekkiä ihmisten sydämistä eikä lakkauttaa kansalliseen itsenäisyyteen perustuvaa järjestelmää, joka on ehdottoman tarpeellinen liiallisesta keskittämisestä aiheutuvien haittojen välttämiseksi. Se ei kiellä eikä se yritä rajoittaa sitä etnisen alkuperän, ilmaston, historian, kielen ja perinteen, ajatuksen ja tapojen moninaisuutta, joka vallitsee maailman kansojen ja kansakuntien välillä. Se vaatii kattavampaa uskollisuutta, ylevämpiä ponnistuksia kuin mikään, mikä ihmiskuntaa on tähän mennessä elähdyttänyt. Se vaatii yhdistyneen maailman välttämättömyyden vaateiden asettamista kansallisten virikkeiden ja etujen edelle. Toisaalta se hylkää liiallisen keskittämisen, toisaalta taas sanoutuu irti kaikenlaisista pyrkimyksistä yhdenmukaisuuteen." Shoghi Effendi. *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1974.) s. 41–42.

10. Kirjoittaessaan 1930-luvulla, Shoghi Effendi, joka tuolloin ohjasi maailmanlaajuista bahá'í-yhteisöä, hahmotti vastaisen maailman lakiasäättävän elimen tehtävät ja velvollisuudet. Hän kirjoitti muun muassa: "maailman lakiasäättävä elin, jonka jäsenet koko ihmiskunnan uskottuina ... laativat sellaisia lakeja, joita tarvitaan kaikkien rotujen ja kansojen elämän ohjaamiseen, niiden tarpeista huolehtimiseen ja niiden keskinäisten suhteiden sääntelemiseen." Shoghi Effendi. *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1974.) s. 203. Samaa mieltä ovat monet tutkijat, esimerkiksi Jan Tinbergen, vuoden 1969 Nobelin taloustieteen palkinnon vastaanottaja, joka toteaa: "Ihmiskunnan ongelmia eivät voi enää ratkaista kansalliset hallitukset. Tarvitaan maailmanhallitusta. Tämä on parhaiten saavutettavissa vahvistamalla Yhdistyneiden Kansakuntien järjestelmää." United Nations Development Programme (UNDP). *Human Development Report 1994. Global Governance for the 21st Century*. (New York: Oxford University Press, 1994.) s. 88.
11. Bahá'í International Community. *Proposals to the United Nations for Charter Revision*, 23.5.1955.
12. Kirjoituksissaan Bahá'u'lláh johdonmukaisesti käyttää käsitteitä "järjestys", "maailmanjärjestys" ja "uusi maailmanjärjestys" kuvatessaan jatkuvaa ja merkittävää muutosten sarjaa maailman poliittisessa, yhteiskunnallisessa ja uskonnollisessa elämässä. 1860-luvun lopulla hän kirjoitti: "Maailman tasapaino on järkkynyt tämän ylhäisimmän, tämän uuden maailmanjärjestyksen värähdyttävästä voimasta. Ihmiskunnan säännöllinen elämä on mullistunut tämän ainutlaatuisen, tämän ihmeellisen järjestelmän vaikutuksesta, jonka vertaa kuolevaiset silmät eivät konsanaan ole nähneet." Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* suomentanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'íden kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 154.

13. 'Abdu'l-Bahá. The Secret of Divine Civilization. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1957.) s. 24.

14. United Nations Research Institute for Social Development (UNRISD). States of Disarray: The social effects of globalization. (London: KPC Group, 1995.) s. 106–109.

15. On monia tapoja, joilla tällainen toimikunta, tai jopa maailman lakiasäättävä elin, voisi määritellä oikeudenmukaiset rajat maailman kansoille. Vaikka tehtävä saattaakin vaikuttaa ylivoimaiselta, on se välttämätön osa maailmanjärjestyksen rakentamista. Kuten 'Abdu'l-Bahá kirjoittaa: "Todellinen sivilisaatio pystyttää lippunsa maailman sisimpään sydämeen silloin, kun riittävän moni maailman merkittävistä ja ylevämielisistä hallitsijoista ryhtyy - omistautuneisuuden ja määrätietoisuuden jaloina esikuvina - kaukokatseisesti ja päättäväisesti ajamaan yleismaailmallisen rauhan asiaa koko ihmiskunnan hyvinvoinnin ja onnellisuuden edistämiseksi. Heidän on tehtävä rauhan asiasta yleisen neuvottelun aihe ja kaikin käytettävissään olevin keinoin pyrittävä perustamaan maailman kansojen yhteisö. Heidän on tehtävä sitova sopimus ja solmittava liitto, jonka ehdot ovat perusteltuja, loukkaamattomia ja ehdottomia. Heidän on julistettava sitä koko maailmalle ja saatava sille koko ihmiskunnan hyväksyntä. Tämän korkeimman ja jalon pyrkimyksen - koko maailman rauhan ja hyvinvoinnin todellisen lähteen - tulee olla kaikkien maailman asukkaiden silmissä pyhä. Kaikki ihmiskunnan voimavarat on valjastettava tämän kaikkein suurimman liiton vakavuuden ja pysyvyyden turvaamiseksi. Tässä kaikenkattavassa sopimuksessa on kunkin maan rajat täsmällisesti määriteltävä, hallitusten keskinäistä kanssakäymistä ohjaavista periaatteista selkeästi sovittava ja kaikki kansainväliset sopimukset ja velvollisuudet vahvistettava. Samoin on hallitusten aseistuksen määrää tiukasti rajoitettava, sillä jos yhdenkään valtion sallittaisiin lisätä asevarusteluaan ja sotavoimiaan, herättäisi tämä muiden epäilyt. Tämän juhlallisen sopimuksen peruseriaate on määriteltävä niin, että jos yksikään hallitus myöhemmin rikkoisi sen ehtoja vastaan, toimisivat kaikki maailman hallitukset sen täydelliseksi alistamiseksi - ei, vaan koko ihmiskunnan tulisi käyttää kaikki keinot tuon hallituksen kukistamiseksi. Jos tätä kaikkein tehokkainta parannuskeinoa käytettäisiin maailman sairaaseen ruumiiseen, toipuisi se taatusti vaivoistaan ja säilyisi ikuisesti vahingoittumattomana ja turvattuna." 'Abdu'l Bahá. The Secret of Divine Civilization. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1957.) s. 64 - 65.

16. Hiljattain The New York Times -lehdessä olleen artikkelin mukaan nousi hyväntekeväisyyteen tehtyjen lahjoitusten määrä Yhdysvalloissa vuonna 1994 3,6 prosentilla eli 130 miljardiin dollariin. Karen W. Arenson. "Charitable Giving Rose 3.6% in 1994, Philanthropy Trust Says," The New York Times, Thursday, 25 May 1995, sec. A, s. 22.

17. "Mitä tulee kysymykseen kansainvälisestä kielestä.... Me bahá'ít toivomme hartaasti, että mahdollisimman pian omaksuttaisiin yleismaailmallinen apukieli; emme puolusta minkään erityisen kielen valintaa tähän tehtävään. Valitsevatpa maailman hallitukset jo olemassaolevan

luonnollisen kielen tai uuden, keinotekoisen kielen kansainvälisesti käytettäväksi, me tulemme antamaan sille täyden tukemme, sillä toivomme näkevämme tämän askeleen ihmiskunnan yhdistymiseksi niin pian kuin mahdollista." Shoghi Effendi. *Directives of the Guardian*. (New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, 1973.) s. 39. Tehdessämme tämän ehdotuksen haluamme kiinnittää huomiota siihen, että puhumme "apukielestä". Bahá'í-opetukset arvostavat ja pyrkivät edistämään kulttuurista monimuotoisuutta, eivät yhdenmukaisuutta. Emme siis tässä historian vaiheessa pidä siirtymistä yhteen ainoaan, maailmanlaajuisesti puhuttuun kieleen mahdollisena. Sen sijaan näemme, että kansat ja valtiot säilyttäisivät omat paikalliset ja kansalliset kielensä samalla kun heitä kannustetaan myös opettelemaan yleismaailmallinen kieli. On selvää, että tällaista yleismaailmallista kieltä tulisi viimekädessä opettaa myös kaikissa maailman kouluissa pakollisena aineena. Tämän ei kuitenkaan tule millään tavoin heikentää kansallisen ja paikallisen tason kielellisten ja kulttuuristen erojen oikeutettuja ilmauksia.

18. "Se päivä lähenee, jona maailman kaikki kansat ovat omaksuneet yhden yleismaailmallisen kielen ja yhteisen kirjoitustavan," Bahá'u'lláh kirjoitti 1800-luvun lopulla. "Kun tähän päästään, voi ihminen, matkustipa hän mihin kaupunkiin tahansa, tuntea tulevansa kuin kotiinsa." Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* suomentanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'iden kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 269.
19. "Erityispanoksessaan" vuoden 1994 inhimillisen kehityksen raporttiin, Nobelin taloustieteen palkinnon vuonna 1981 saanut James Tobin toteaa, että "pysyvä, yhteinen valuutta" poistaisi enimmäkseen, ellei kokonaan, sen epävakauden, joka tällä hetkellä liittyy maailmanmarkkinoilla tapahtuvaan suunnattoman laajaan valuuttaspekulointiin. Huomauttaessaan, että tällainen yhteinen maailmanvaluutta on todennäköisesti vielä kaukana tulevaisuudessa, hän ehdottaa väliaikaisena toimenpiteenä "yhtenäistä kansainvälistä veroa" valuutan käteiskaupassa. *United Nations Development Programme (UNDP). Human Development Report 1994. A Tax on International Currency Transactions*. (New York: Oxford University Press, 1994.) s. 70.
20. Bahá'u'lláh esitti kollektiivisen turvallisuuden periaatteen runsaat sata vuotta sitten kirjeissään maailman kuninkaille ja hallitsijoille: "Olkaa yksimielisiä, oi maailman kuninkaat, sillä siten on epäsovun myrskytuuli tyyntyvä keskuudestanne ja kansanne ovat saava levon, jos lienette niitä, jotka ymmärtävät. Jos joku teistä tarttuu aseisiin toista vastaan, nouskaa kaikki häntä vastustamaan, sillä tämä ei ole muuta kuin eittämätöntä oikeutta." Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* suomentanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'iden kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 274.
21. *The Report of the Independent Working Group on the Future of the United Nations. The United Nations in its Second Half-Century*. (Yale University Press Service, 1995.) s. 16.

22. Glenview Foundation. The Stassen Draft Charter for a New United Nations to Emerge from the Original, to Serve World Peace and Progress for the Next Forty Years. (Philadelphia: Glenview Foundation, 1985.) Grenville Clark ja Louis B. Sohn. World Peace Through World Law. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.) Keith Hindell. "Reform of the United Nations?" The World Today: Journal of the Royal Institute of International Affairs. (United Kingdom, Feb. 1992.) Vol. 48, No. 2. s. 30 - 33. John Logue. "New World Order Means Reformed U.N." World Federalist News, July 1992. Benjamin B. Ferencz and Ken Keyes Jr. Planethood: The Key to Your Future. (Coos Bay, Oregon: Love Line Books, 1991.) Boutros Boutros-Ghali. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-keeping. Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, January 31. (New York: United Nations, 1992.)

23. Tämä ei tietenkään tarkoita, että aseidenriisuntapyrkimysten tulisi odottaa tällaisten joukkojen kehittämistä ja käyttöönottoa. Tuemme täydestä sydämestämme tämänhetkisiä pyrkimyksiä uudistaa ydinaseiden leviämisen estämis- eli NPT-sopimus ja luoda ehdoton ja kattava ydinkoekiello, sekä kaikkia mahdollisia yrityksiä poistaa niin ydin- kuin kemialliset ja/tai biologiset aseet. Voimakkaampia yrityksiä on tehtävä myös perinteisten aseiden, kuten sattumanvaraisesti surmaavien maamiinojen, rajoittamiseksi ja valvomiseksi.

24. Mahbud ul Haq, 1994. YK:n kehitysohjelman UNDP:n hallintojohtajan vanhempi neuvonantaja ja kehitysohjelman inhimillisen kehityksen vuosiraportteja valmistelevan ryhmän johtaja. Inhimillisen kehityksen vuosiraportit ovat viime vuosina tarjonneet tuoreita näkemyksiä kehityksen teoriaan ja käytäntöön, esimerkiksi inhimillisen turvallisuuden käsitteen.

25. Erskine Childers, ed. Challenges to the United Nations: Building a Safer World. (New York: St. Martin's Press, 1994.) s. 21-25.

26. John Huddleston, The Search for a Just Society. (Kidlington, Oxford: George Ronald, 1989.)

27. Noin 75 vuotta sitten 'Abdu'l-Bahá esitti seuraavat ehdotukset perustettavasta maailman tuomioistuimesta: "... jokaisen maan ja kansakunnan kansallisten kokousten - siis niiden parlamenttien - tulisi valita kaksi tai kolme henkilöä, jotka ovat kansansa valioita ja tuntevat kansainvälisen lainsäädännön ja hallitusten väliset suhteet ja ovat perillä ihmiskunnan nykyisistä tarpeista. Näiden edustajien määrän tulisi olla suhteessa kyseisen maan väkilukuun. Parlamentin ylähuoneen, kongressin ja hallituksen sekä presidentin tai hallitsijan on lisäksi vahvistettava näiden kansallisen kokouksen eli parlamentin valitsemien ihmisten valinta, niin että nämä henkilöt ovat koko kansan ja hallintokoneiston valitsemia. Korkein tuomioistuin koostuu näistä ihmisistä ja siten koko ihmiskunnalla on osansa siinä, sillä kukin näistä valtuutetuista edustaa täysin maatansa. Kun korkein tuomioistuin tekee päätöksen jostakin kansainvälisestä asiasta, joko yksimielisesti tai ääntenemmistöllä, kantajalle ei jää

näennäistäkään syytä muutoksenhakuun eikä puolustajalle perusteita vastalauseisiin. Mikäli jokin hallitus tai kansa suhtautuisi välinpitämättömästi tai vitkastellen korkeimman tuomioistuimen kumoamattoman päätöksen noudattamiseen, nousisivat kaikki muut kansakunnat sitä vastaan, sillä kaikki maailman hallitukset ja kansat antavat tukensa korkeimman tuomioistuimen päätöksille. Ajatelkaa, miten lujan perustan tämä luo! Mutta rajoitettu ja suppea kansojen liitto ei kykene täyttämään tätä tarkoitusta niin kuin sen tulisi ja kuuluisi." Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Bahá'í World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W. & J. Mackay Ltd, 1978.) s 306–307.

28. Esimerkiksi tällä hetkellä Kansainvälisen tuomioistuimen tuomiovalta rajoittuu 1) tapauksiin, jotka osapuolet tuovat yhdessä erityissopimuksella sen käsiteltäviksi, 2) asioihin, jotka koskevat voimassa olevaa sopimusta tai yleissopimusta, joka velvoittaa tuomaan asian tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja 3) erikoisaloihin kuuluvat, valtioiden väliset oikeudelliset kiistakysymykset, joissa ne ovat hyväksyneet tuomioistuimen tuomiovallan sitovaksi. Europa World Year Book 1994. Vol. I. International Court of Justice. s. 22.
29. Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh suomennanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'iden kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 279 - 280. "Ensisijaisin ja kiireellisin tarve on edistää kasvatusta. Ei ole ajateltavissa, että mikään kansakunta voisi saavuttaa hyvinvointia ja menestystä, ellei tätä kaikkein tärkeintä, tätä perustavaa laatua olevaa kysymystä saada järjestykseen. Pääasiallinen syy kansojen rappioon ja tuhoon on tietämättömyys. Tänä päivänä valtaosa ihmisistä on tietämätöntä jopa kaikkein tavallisimmista asioista; vielä vähemmän he ymmärtävät tärkeiden ongelmien ydinolemusta ja ajan moninaisia tarpeita." 'Abdu'l Bahá. The Secret of Divine Civilization. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1957.) s. 109. "Tämä sama ero voidaan havaita eläimissä: toiset on kesytetty ja koulutettu, toiset jätetty villoiksi. On selvästi osoitettu, että luonnon maailma on epätäydellinen, kasvatuksen maailma täydellinen. Toisin sanoen, ihminen vapautuu luonnon pakotteista kasvatuksen ja kulttuurin avulla; niinpä kasvatusta on välttämätöntä ja pakollista. Mutta on monenlaista kasvatusta. On ihmisruumiin harjaannuttamista ja kehittämistä, millä saavutetaan voimaa ja kasvua. On älyllistä kasvatusta tai mielen harjaannuttamista, mitä varten on perustettu kouluja ja opistoja. Kolmas kasvatuksen muoto on henkistä. Pyhän hengen hengähdysten avulla ihminen kohoaa siveellisyyden maailmaan ja valaistuu jumalallisten lahjojen valolla. Siveellinen maailma saavutetaan ainoastaan totuuden auringon kirkkauden ja jumalallisen hengen eläväksi tekevän voiman avulla." 'Abdu'l Bahá'n puheesta St. Paulissa 20.9.1912. The Promulgation of Universal Peace. s. 329–330.
30. Hallitusten ja heidän yhteistyökumppaniensa tulisi muistaa, ettei aineellinen tasa-arvo ole mahdollista eikä toivottavaa. Täydellinen tasa-arvo on harhakuva. Useasti matkan varrella tulee kuitenkin tarve jakaa uudelleen osa maailman varallisuudesta, sillä on tosiaanakin käymässä entistä selvemmäksi, että hillitsemätön kapitalismi ei sekään tarjoa vastausta.

Jonkinasteinen sääntely ja uudelleenjako on tarpeellista aineellisen oikeudenmukaisuuden edistämiseksi. Tältä kannalta tulojen mukainen verotus on periaatteessa yksi oikeudenmukaisimmista ja kohtuullisimmista keinoista. On oltava myös sijaa vapaaehtoiselle varallisuuden jakamiselle sekä yksilöiden että järjestöjen tasolla. Tasavertaiset mahdollisuudet taloudelliseen kehitykseen ja edistymiseen on kuitenkin sisällytettävä jo uuden järjestyksen rakenteeseen. Viimekädessä tärkein sääntelykeino myös kaikissa taloudellisissa järjestelmissä on moraalinen sääntely, joka lähtee ihmisten mielistä ja sydämistä.

31. Maailman ympäristörahaston (Global Environment Facility) perustaminen on kiitettävä ensiaskel oikeaan suuntaan ja se voi olla hyödyllinen pitkällä tähtäimellä Rion konferenssin toimintaohjelman rahoituksen pohjana, mikäli sen toiminnallisia mahdollisuuksia laajennetaan ja sen mandaatti määritellään uudelleen.
32. World Conference on Human Rights. Vienna Declaration and Programme of Action. 14 - 25 June 1993. Vienna, Austria.
33. Tätä ajatusta käsitellään yksityiskohtaisemmin helmikuussa 1995 julkaistussa Kansainvälisen bahá'í-yhteisön lausunnossa Ihmiskunnan hyvinvointi: "Toiminta, joka liittyy hyvin läheisesti ihmisluonteelle ainutlaatuihin tietoisuuteen, on yksilön omatoiminen todellisuuden tutkiminen. Vapaus olemassaolon tarkoituksen tutkimiseen, samoin kuin niiden ihmisluonteen kykyjen kehittämiseen, jotka tekevät tämän tarkoituksen saavutettavissa olevaksi, tarvitsee suojelua. Ihmisolentojen on oltava vapaita tietämään. Se että tällaista vapautta käytetään usein väärin, ja että tällaista väärinkäyttöä ovat aikamme yhteiskunnan tietyt piirteet voimakkaasti rohkaisseet, ei vähennä vähääkään tämän virikkeen arvoa. "Juuri tämä selvä ihmistietoisuuden toiminta tuottaa moraalisen pakotteen Yleismaailmallisen julistuksen sekä siihen liittyvien sopimusten monien oikeuksien esille nostamiseen. Yleinen koulutus, liikkumisen vapaus, tiedon lähteille pääsy sekä mahdollisuus osallistua poliittiseen elämään ovat niitä tekijöitä sen toiminnassa, jotka tarvitsevat kansainvälisen yhteisön antamia selviä takuita. Sama koskee ajatuksen vapautta, vakaumuksen vapautta ja edelleen uskonnonvapautta, samoin kuin oikeutta mielipiteeseen sekä mielipiteen ilmaisemiseen soveliailla tavoilla. "Koska koko ihmiskunta on yksi ja jakamaton, syntyy jokainen ihmisrodun jäsen maailmaan kokonaisuuden hoivassa. Tämä luottamussuhde muodostaa useimpien muiden oikeuksien moraalisen perustan - ensisijaisesti taloudellisten ja yhteiskunnallisten oikeuksien - jotka Yhdistyneiden Kansakuntien asiakirjat pyrkivät samalla tavalla määrittelemään. Perheen ja kodin turvallisuus, omaisuuden omistusoikeus ja oikeus yksityisyyteen sisältyvät kaikki kyseiseen luottamussuhteeseen. Yhteiskunnan osalle tulevat velvollisuudet käsittävät työpaikan, henkisen ja fyysisen terveydenhuollon, yhteiskunnallisen turvallisuuden, oikeudenmukaisen palkan sekä levon ja virkistyksen järjestämisen, samoin kuin lukuisien muiden yhteiskunnan jäsenten ilmaisemien järkevien odotusten täyttämisen. "Yhteisen luottamussuhteen periaate antaa myös jokaiselle ihmiselle oikeuden odottaa, että hänen identiteetilleen oleelliset kulttuuriolosuhteet nauttivat kansallisen ja kansainvälisen lain suojaa. Pitkälti samalla tavoin kuin geenipoolin näyttelemä osa ihmiskunnan biologisessa elämässä ja elinympäristössä, on

tuhansien vuosien aikana muodostunut kulttuurikirjo elintärkeä ihmisrodun yhteiskunnalliselle ja taloudelliselle elämälle, kun se nyt kokee yhteistä aikuistumistaan. Se edustaa perintöä, jonka on annettava kantaa hedelmää globaalin sivistyksen muodossa. Yhtäältä on kulttuurin ilmenemismuotoja varjeltava nykyään valta-asemassa olevien materialististen vaikutusten aiheuttamalta tukahduttamiselta. Toisaalta on kulttuurien sallittava toimia keskenään vuorovaikutuksessa sivistyksen jatkuvasti muuttuvien muotojen puitteissa, vapaina puoluepoliittisten tarkoituksien hyväksikäytöltä." Bahá'í Kansainvälinen Yhteisö. Ihmiskunnan hyvinvointi.

34. Viimekädessä ihmisoikeuksien kunnioittaminen alkaa perheestä: "Verratkaa maailman kansoja perheen eri jäseniin. Perhe on kansakunta pienoiskoossa. Laajentamalla perheen piiriä saatte kansakunnan. Laajentakaa kansakuntien piiriä, niin teillä on koko ihmiskunta. Perhettä määrittelevät olosuhteet määrittelevät myös kansakunnan. Perhepiirin tapahtumat ovat kansakunnan elämän tapahtumia. Lisäisikö perheen kehitystä ja edistymistä sen jäsenten välinen epäsope, kaikkien keskeinen tappelu ja toistensa ryöstäminen, kateus ja kostonhimoisuus, oman edun itsekäs tavoittelemine? Ei, vaan tämä tekisi tyhjäksi kehityksen ja edistyksen. Samoin on suuren kansakuntien perheen laita, sillä kansakunnat ovat perheiden yhteenliittymä. Samoin kuin epäsope ja erimielisyys tuhoavat perheen ja estävät sen edistymisen, niin myös kansakunnat tuhoutuvat ja edistys lakkaa." 'Abdu'l Bahá, The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912. Compiled by Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1982.) s. 157.
35. "Kun koko ihmiskunta saa saman mahdollisuuden koulutukseen ja miesten ja naisten tasa-arvo vakiinnutetaan, sodan perustukset tuhoutuvat täysin. Ilman tasa-arvoa tämä on mahdotonta, koska kaikki erot ja erottelu johtavat erimielisyyteen ja kiistaan. Miesten ja naisten tasa-arvo johtaa sodankäynnin poistamiseen siitä syystä, että naiset eivät tule koskaan sallimaan sota. Äidit - jotka ovat poikiaan kahdenkymmenen vuoden ajan huolella ja rakkaudella kasvattaneet - eivät anna näitä uhreiksi taistelukentille, kutsuttiinpa heitä puolustamaan mitä asiaa tahansa. Ei ole epäilystäkään, että naisten saavutettua yhtäläiset oikeudet sota loppuu täysin ihmiskunnan keskuudesta." 'Abdu'l Bahá, The Promulgation of Universal Peace. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1982.) s. 174–175.
36. "Ja ilmoitettakoon vielä kerran, että ennen kuin nainen ja mies tunnustavat ja toteuttavat tasa-arvon, yhteiskunnallinen ja poliittinen edistys ei ole mahdollista sen paremmin täällä kuin missään muuallakaan. Sillä ihmismaailma koostuu kahdesta osasta tai jäsenestä: toinen on nainen, toinen mies. Ennen kuin nämä kaksi jäsentä ovat yhtä voimakkaita, ei ihmiskunnan ykseyttä voida vakiinnuttaa eivätkä ihmiskunnan onnellisuus ja ilo voi tulla todeksi. Suokoon Jumala, että näin tapahtuu." 'Abdu'l Bahá, The Promulgation of Universal Peace. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1982.) s. 77.

37. "Menneisyydessä maailmaa on hallittu voimalla ja mies on ollut naisen valtiaana sekä ruumiinsa että mielensä väkevämpien ja hyökkäysvalmiimpien ominaisuuksiensa perusteella. Mutta tasapaino on jo vaihtumassa; voima on menettämässä valta-asemansa, ja henkinen valppaus, välitön tajuaminen (intuitio), sekä rakkauden ja palvelemisen henkiset ominaisuudet, joissa nainen on väkevä, ovat pääsemässä valta-asemaan. Täten uusi aikakausi tulee olemaan vähemmän maskuliininen ja enemmän feminiinisten ihanteiden kyllästämä, tai tarkemmin sanoen, se tulee olemaan aika jolloin sivistyksen maskuliiniset ja feminiiniset elementit tulevat olemaan paremmin tasapainossa." 'Abdu'l Bahá, lainattuna teoksessa: Esslemont, J. E. Bahá'u'lláh ja Uusi Aika. Suomennos englanninkielisen teoksen Bahá'u'lláh and the New Era 13. painoksesta. (Helsinki: Suomen Bahá'ien Kansallinen Henkinen Hallintoneuvosto, 1962.) s. 150–151.

38. Periaate siitä, että naisten ja tyttöjen tulisi olla etusijalla miehiin ja poikiin nähden koulutusmahdollisuuksien osalta, on bahá'í-opetuksissa pitkäaikainen periaate. Vuonna 1912 'Abdu'l Bahá sanoi: "Julistaessaan ihmiskunnan ykseyttä [Bahá'u'lláh] opetti, että miehet ja naiset ovat samanarvoisia Jumalan silmissä ja ettei heidän välillään pidä tehdä mitään eroa. Ainoa heidän välillään tällä hetkellä vallitseva ero johtuu koulutuksen ja opiskelun puutteesta. Jos naiselle annetaan sama koulutuksen mahdollisuus, erottelu ja vähäisempi arvostus häviävät.... Lisäksi naisten koulutus on tärkeämpää kuin miesten koulutus, sillä he ovat ihmissuvun äitejä, ja äidit kasvattavat lapset. Lasten ensimmäisiä opettajia ovat äidit. Sen tähden heidät on koulutettava huolella kasvattamaan niin poikia kuin tyttäriä. Bahá'u'lláhin kirjoituksissa on monia tätä koskevia opetuksia. "Hän julisti saman koulutusohjelman käyttöönottoa miehille ja naisille. Tyttärien ja poikien tulee seurata samaa opetusohjelmaa ja tällä tavoin edistää sukupuolten ykseyttä." 'Abdu'l Bahá, The Promulgation of Universal Peace. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1982.) s. 174–175.

39. Lawrence H. Summers (Vice President & Chief Economist for the World Bank). Investing in All the People (1992); sekä, USAID. Technical Reports in Gender and Development. Making the Case for the Gender Variable: Women and the Wealth and Wellbeing of Nations. (Office of Women in Development, 1989.)

40. Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Bahá'í World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W. & J. Mackay Ltd, 1978.) s 302.

41. The Nairobi Forward-Looking Strategies for the Advancement of Women. As adopted by the World Conference to Review and Appraise the Achievements of the United Nations Decade for Women: Equality, Development and Peace. Nairobi, Kenya, 15 - 26 July 1985.

42. Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Bahá'í World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W. & J. Mackay Ltd, 1978.) s 303.

43. Lähes kaikista suurista maailmanuskunnoista ja henkisistä järjestöistä olevien uskonnollisten ja henkisten johtajien vuoden 1993 Maailmanuskontojen parlamentissa Chicagossa esittämä julistus nimeltään "Towards a Global Ethic" ("Kohti maailmanlaajuista etiikkaa") ehdottaa, että maailmanuskontojen on tässä mielessä mahdollista löytää paljonkin yhteistä. Julistus toteaa: "Me vakuutamme, että uskontojen opetuksista löytyy yhteinen joukko perusarvoja ja että nämä muodostavat perustan maailmanlaajuiselle etiikalle... Inhimilliselle käyttäytymiselle on jo olemassa ikivanhoja suuntaviivoja, jotka löytyvät maailman uskontojen opetuksista ja jotka ovat edellytyksenä kestäväälle maailmanjärjestykselle."

44. Kultainen sääntö, opetus siitä, että meidän tulisi kohdella muita siten kuin haluaisimme itse tulla kohdelluiksi, on periaate, joka toistuu eri muodoissa kaikissa suurissa uskonnoissa: Buddhalaisuus: "Älä loukkaa toisia tavalla, jonka kokisit itse loukkaavaksi." Urana-Varqa, 5:18. Zarathustralaisuus: "Luonto on hyvä vain silloin, kun se ei tee toiselle mitään, mikä ei olisi sille itselleen hyväksi." Dadistan-i Dinik, 94:5. Juutalaisuus: "Mikä on sinulle vastenmielistä, sitä älä tee lähimmäisesi. Tämä on koko laki, kaikki muu on selitystä." Talmud, Shabbat, 31a. Hindulaisuus: "Tämä on kaiken todellisuuden vanhurskauden summa: kohtele muita, kuten tahtoisit heidän sinua kohtelevan. Älä tee lähimmäisesi mitään, mitä et soisi heidän sinulle tekevän." Mahabharata. Kristinusko: "Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, niin tehkää te heille." Luukkaan evankeliumi 6:31. Islam: "Kukaan teistä ei ole uskova, ennen kuin hän toivoo veljelleen samaa kuin mitä hän itselleen toivoo." Sunna. Taolaisuus: Hyvän ihmisen "tulisi suhtautua myötätuntoisesti toisten huonoihin taipumuksiin, arvostaa heidän ansioitaan kuin ne olisivat hänen omiaan, ja samoin heidän menetyksiään." Thai-Shang. Kungfutselaisuus: "Epäilemättä laupeuden ohjenuorana on: Älä tee toisille, mitä et soisi heidän tekevän itsellesi." Analektit, XV, 23. Bahá'í-usko: "Hänen ei tulisi toivoa toisille sitä, mitä hän ei itsellensä toivo, eikä luvata mitään, mitä hän ei täytä." Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista, s. 286. xlvShoghi Effendi, The World Order of Bahá'u'lláh. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1938.) s. 202.

45. Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh suomennanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'iden kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 269 ja 23.

46. Bahá'u'lláh. Bahá'u'lláhin julistus maailman kuninkaille ja johtajille. Englanninkielisestä laitoksesta The Proclamation of Bahá'u'lláh to the Kings and Leaders of the World suomennanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen Bahá'ien Kansallinen Henkinen Hallintoneuvosto, 1980.) s. 114.

47. Bahá'u'lláh. Bahá'u'lláhin julistus maailman kuninkaille ja johtajille. Englanninkielisestä laitoksesta The Proclamation of Bahá'u'lláh to the Kings and Leaders of the World suomentanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen Bahá'ien Kansallinen Henkinen Hallintoneuvosto, 1980.) s. 114.
48. Maailmanhallinnon mahdollisuuksia tutkiva toimikunta (the Commission on Global Governance) kirjoittaa: "Koska maailma kaipaa valistuneita reaktioita uuden vuosituhannen kynnyksellä esiinnouseviin haasteisiin, olemme huolestuneita johtajuuden puutteesta useilla inhimillisen toiminnan alueilla. Kansallisella, alueellisella ja kansainvälisellä tasolla, yhteisöjen sisällä ja kansainvälisissä järjestöissä, hallituksissa ja ei-hallinnollisissa elimissä, maailmaa tarvitsee uskottavaa ja pitkäjänteistä johtajuutta. "Se kaipaa johtajuutta, joka on ennakoivaa eikä ainoastaan reagoivaa, joka on inspiroitunutta eikä ainoastaan toimivaa, joka kohdistaa katseensa pitkälle aikavälille ja tuleviin sukupolviin, joille nykyisyyttä vaalitaan. Se tarvitsee johtajia, joita innoittaa näkemys, lujittaa etiikka ja jotka erottuvat rohkeudella, joka kantaa seuraavia vaaleja pidemmälle. "Tällainen johtajuus ei voi olla kansallisesti rajattua. Sen on ulotuttava maan, rodun, uskonnon, kulttuurin, kielen, ja elämäntapojen yli. Sen on tavoitettava laajemmat ihmisryhmät, sen on kannettava huolta muista ihmisistä ja tunnettava vastuuta maailmanlaajuisesta naapuristosta." The Report of the Commission on Global Governance. Our Global Neighborhood. (New York: Oxford University Press, 1995.) s. 353.
49. Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista. Shoghi Effendin englanninnoksesta Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh suomentanut Maija Pihlainen. (Helsinki: Suomen bahá'idien kansallinen henkinen hallintoneuvosto, 1987.) s. 111 ja 110.